

Foto Muhabiri

Türkiye Foto Muhabirleri Derneği Yayın Organıdır. Sayı 15 - Aralık 2012 - ÜCRETSİZDİR

SAATLERİNİZİ AYARLAYIN MİLPLUS'LA ÇOK UCUZA UÇACAKSINIZ

Şimdi VakıfBank Worldcard'ınızı kullanın, Worldpuan'larınızla istediğiniz yere çok daha ucuza uçun. Puanlarınız yetmediğinde Avans MilPlus kullanın, dilediğiniz uçak biletini hemen alın. Tatilde dünyanın keyfini çıkarın.

NEW YORK

399 TL
Worldpuan'a
Tüm Dünya
gidiş-dönüş
uçak bileti

PARİS

169 TL
Worldpuan'a
Avrupa
gidiş-dönüş
uçak bileti

ANTALYA

99 TL
Worldpuan'a
Yurtiçi
gidiş-dönüş
uçak bileti

Biletler 01 Aralık 2012 - 28 Şubat 2013 tarihleri arasında, 444 0 724 MilPlus Hattı'ndan alınmalıdır. Yurtiçi biletlerde 99 TL, Avrupa biletlerinde 169 TL, tüm dünya (yurtiçi ve Avrupa hariç) biletlerinde 399 TL Worldpuan karşılığında bilet alınabilir. Kampanya dahilinde alınacak gidiş-dönüş biletlerinin normal satış fiyatı yurtiçi biletlerde en fazla 400 TL, Avrupa biletlerinde en fazla 800 TL, diğer biletlerde en fazla 2000 TL değerinde olabilir. BusinessCard'lar kampanyaya dahil değildir. Biletler stoklarla sınırlıdır. Banka kampanya koşullarında değişiklik yapma hakkına sahiptir.

444 0 724 | vakifkart.com.tr

VakıfBank
Burası Sizin Yeriniz

D800

BEN BÜYÜK MEGAPIKSELİM

BEN NIKON D800'üm. 36.3 milyon piksel ve 30p, 25p veya 24p'de multi-format 1080p D-film kaydı. Ayrıca 50'den 25.600'e kadar genişletilebilir ISO, 51 nokta otofokus sistemi ve EXPEED 3 görüntü işleme sistemi ile birlikte çift kart giriş özelliklerine sahibim.

www.nikon.com.tr

At the heart of the image

TFMD "FOTO MUHABİRİ"
Türkiye Foto Muhabirleri Derneği
(TFMD) Adına Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü

Rıza ÖZEL (Başkan)

YÖNETİM KURULU

Ümit Kozan (Başkan Vekili)
Arif Akdoğan (Başkan Yrd.)
Yüksel Pektekin (Başkan Yrd.)
Hamza Şahin (Genel Sekreter)
Barış Oral (Mali Sayman)
Bekir Öner Şan (Genel Sek. Yrd. - Akdeniz Bölge Tem.)
Murad Sezer (Üye - İstanbul Marmara Bölge Temsilcisi)
Kadir KEMALOĞLU (Üye - Ege Bölge Temsilcisi)
Bülent KARADAŞ (Üye)
Raşit AYDOĞAN (Üye)

TFMD KURUCU ÜYELERİ

Rafet Hüner
Sökmen Baykara
Zekai Durmuş
Halim Ermiş
Rıza Ezer
Dursun Gündoğdu
Bülent Hiçılmaz
İlhan Kuyucu
Turgut Mantar
Mehmet Ünlü

DERGİ GENEL YAYIN DANIŞMANLARI

Bülent Hiçılmaz
Mehmet Ünlü
Şükrü Akın
Veli Talay Ulusu
Uğur Kavas

HUKUK DANIŞMANI

Av. Umut Kurman - ALK Hukuk Bürosu

YAYIN KURULU

Emin Demir
Kenan Çimen
Ali Ekeylmaz
Yurttaş Tümer
Yavuz Özden
Alper Yurtsever
Ümit Bektaş
Celal Çevirgen
Ali Ünal
Cem Öksüz
Cem Bakırcı
Ergun Ayaz
Bülent Uzun
Turgay Duyar
Adnan Poyraz
Volkan Yıldırım
Denizhan Güzel
Göksel Yapar
Hüseyin Emre Tazegül

BASKI

Dumat Ofset: 0.312 278 82 00

Adres:

Feza Gürsey Bilim Merkezi Yanı
Altınpark-Aydınlıkevler-ANKARA
Tel: 0 312 417 87 60 · Fax: 0 312 417 87 18

Sürelî Yayın Sayı: 15
Aralık 2012 / Üç ayda bir yayınlanır

Foto Muhabiri Dergisi'nde yeralan yazı, fotoğraf ve reklamların sorumluluğu sahiplerine aittir.
Yazı ve fotoğrafların kullanım hakları TFMD'ye (Türkiye Foto Muhabirleri Derneği) aittir.
İzinsiz olarak yayınlanmaz.

**KAPAK
FOTOĞRAFININ
HİKAYESİ**

Van'ın öteki yüzü...

Anadolu Ajansı foto muhabiri
Ali İhsan Öztürk, Van
depreminin acı yüzünü dünyaya
fotoğraflarıyla yansıtan isimdi...
Öztürk, Van'da çektiği aktüel
fotoğrafların öyküsünü ve
yaşadıklarını Foto Muhabiri
Dergisi ile paylaştı...

Fotoğraf: Ali İhsan ÖZTÜRK

26

28

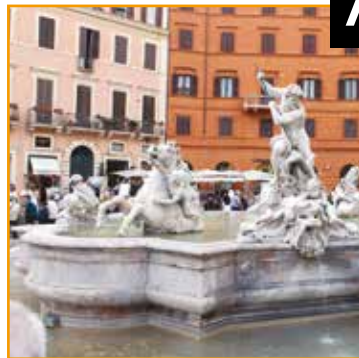
36

50

62

70

ROMEO V JULIET
AŞK V GURUR
TOM V JERRY
HANSEL V GRATEL
DENİZ V MEHTAP
SUÇ V CEZA
LOREL V HARDY
SÖZ V MÜZİK
HIZLI V ÖFKELİ
THELMA V LOUISE
SAVAŞ V BARIŞ
TANGO V CASH
BATMAN V ROBIN
ŞAH V MAT
BARBIE V KEN
MAİ V SİYAH
SMITH V JONES
GALATASARAY V FENERBAHÇE
BONNIE V CLYDE
KARAGÖZ V HACIVAT
ZEKİ ALASYA V METİN AKPINAR
ŞARAP V SANAT
NARİNCE V CHARDONNAY
KALECİK KARASI V SYRAH
SAUVIGNON BLANC V SULTANİYE

KAVAKLIDERE®
Anatolian Wines

VİN&ART

Sevdiğiniz tüm
birliktelikler
gibi...

444 1929
www.kavaklidere.com

TÜRKİYE’NİN BİLİNMEYEN DÜNYACA MESHUR FOTO MUHABİRLERİ...

TFMD Başkanı Rıza ÖZEL

Mesleğe yeni başlamış genç bir arkadaşım, “Türkiye’de foto muhabiri mi var?” diye sormuştu geçenlerde. Gülüp geçtim ama birkaç örnek vermeden de geçmek istemedim. Baştan belirteyim adı ilk aklıma gelenleri şöyle bir sıralayacağım o kadar. Kırılmasın ustalarım, ‘niye benim adım yok’ diye...

Gökşin Sipahioğlu; Hani adına tezahürat yapsalar yeridir, “Türkiye’de doğdu, bir efsane oldu” diye. Fransa’da 2007 yılında Cumhurbaşkanı Jacques Chirac taktı, memleketinin en önemli nişanı Legion D’honneur’ü. Fransa Sanat ve Edebiyat Şövalyesi ünvanı, Türkiye Devlet Üstün Hizmet Madalyası, Fransa Kültür Bakanlığı Sanat ve Edebiyat Nişanı sahibi. Dünya’nın en önemli fotoğraf ajanslarından Sipa Press’i kurdu. ‘Küba Krizi’nden Çekoslovakya’daki olaylara hangi fotoğrafını anlatsan roman olur. Ölümünün üzerinden iki yıl geçti.

Ara Güler; Türkiye’ye “Foto muhabiri” tanımını öğreten adam. “Fotoğrafçı değil foto muhabiriyim?” dedi de öğretti bizim mesleğimizin farkını az da olsa. Onu iki satırla nasıl anlatayım. Gazeteci Nezih Tavlâş, onu anlatan üçyüz küsur sayfalık kitap yazdı. Kitabın adı “Foto Muhabiri”. O kadar merak uyandırdı ki biyografisi bile. Okuyup kitaplığımda dursun dediğim kitap, iki kez uçtu. Üçüncüsünü alırsam yatağın altına saklayacağım.

Coşkun Aral; İstanbul’da başladığı meslek hayatının büyük bölümünü yurt dışında sürdürdü. Uzun yıllar Gökşin Sipahioğlu’nun kurucusu olduğu Sipa Press’te çalıştı. Times, Newsweek, Paris-Match, Stern, Epoca gibi dergilerin kapağını onlarca kez süsledi fotoğrafları. Liberya’da kesik kafalardan Pakistan’da kaçırılan uçağa çekmediği fotoğraf, yaşamadığı acı kalmadı. Yüzlerce efsaneye imza atıp her yanına yaklaşanla aynı nezaket ve alçakgönüllülükle sohbet edebilen sahip olduğu derin bilgi birikimine rağmen dünyanın en mütevazı insanı. “Türkiye’de Basın Fotoğrafçılığı’nın Görsel Tarihi”ni iki cilt kitapta toplayan **Uğur Kavas**’a göre başka bir ülkede olsa Büyükelçi yaparlardı.

Mustafa Bozdemir; Türkiye’de World Press kazanmış yani çektiği fotoğraf dünyanın en iyi fotoğrafı seçilmiş bir foto muhabiri. Ankara’da Hürriyet Gazetesi’nde çalışırken gittiği Bingöl Depremi’nde bir ananın çocukları başındaki feryadını çektiği fotoğraf, 1984 yılında, ilk gün Hürriyet Gazetesi’nin birinci sayfasında ardından da tüm dünya medyasında yankı buldu. Zaman zaman TSYD Ankara Şubesi’ne uğrar. Giderseniz asla kırmaz çayınızı da ısmarlamadan göndermez.

Ümit Turpçu; Mustafa Bozdemir’in World Press Photo Ödülü’nü kazandığı yıl Haber Kategorisi’nde seri fotoğraf dalında birinci oldu. Hürriyet Gazetesi’nde çalışırken Bingöl Depremi’ne görevlendirilenlerden biri O da. Ve aynı yıl aynı olaydan Türkiye’ye iki önemli ödül kazandıran gurur kaynaklarından. Bu sayıda Özal’ı anlatıyor, Ümit Turpçu. Tam bir üstad.

Murad Sezer; Fotoğrafını çekmediği Olimpiyatlardan savaşlara ne bir konu, ABD Başkanı’ndan Atlet Hüseyin Bold’a ne bir kişi kaldı. Irak’ta savaşta çektiği fotoğrafla, Dünya’nın en saygın ödülllerinden Pulitzer’i kazandı. O zaman AP’deydi. Şimdi Reuters’in Türkiye Fotoğraf Editörü. Uzun yıllardır yarışmalara katılamıyor çünkü, Avrupa’dan Asya’ya onlarca ülkenin önemli fotoğraf organizasyonunda Jüri koltuğunda oturuyor. Türkiye bilmesede Dünya biliyor onu.

Mehmet Ünlü; Sıfırdan yarattı Anadolu Ajansı’nın fotoğraf servisini. Anadolu Ajansı’nda fotoğraf servisini kuran **Kayhan Vandemir**’den sonra oturdu koltuğa. Üniversite mezunu falan değil ama ders verir üniversitelie. Onlarca usta foto muhabiri kazandırdı Türkiye’ye. Bugün kullanılan fotoğrafla ilgili hangi teknoloji, hangi yenilik varsa Türkiye’de çıkır açan bilin ki ilk o kullanmış yada kullandırmıştır. Türkiye’de fotoğrafın Steve Jobs’udur O.

Kerim Ökten; EPA Ajansı’nın Avrupa’daki en büyük bölgesi olan Birleşik Krallık (*İngiltere, İrlanda, İskoçya, Galler ve Serbest İrlanda*) sorumlusu. Onun hikayesi zaten derginin bu sayısında sayfaları süslüyor.

Mehmet Ali Okumuş; İzmir’de Yeni Asır’ın koca duvarını yıllarca fotoğrafı süsledi. Bir futbol müsabakasında çektiği çamurlar içerisindeki bir mücadeleleyi gösteren o fotoğraf, Dünya’nın en iyi spor fotoğrafı seçildi. Benim ustam **Mustafa Yiğit** de dahil onlarca usta yetiştirdi, İzmir’in dev çınarı.

Hüseyin Kırçalı; Dünya’da sporla ilgili kime sorsanız nerede yaşadığını söyler size, mesleği bırakalı belki 20 yıl olmasına rağmen üstelik. Hani “Köre sorsan bastonu ile gösterir” sözüne örnektir. Türkiye az tanısa da Dünya’da efsanedir spor fotoğrafında. Urfalıdır ama yılın neredeyse 6 ayını Japonya’da geçirir. Japonya’da da neredeyse heykelini dikecekler. Türkiye’de 8 olimpiyat gören 2 foto muhabirinden birisidir. Diğeri şimdi Haber Türk’ta deklanşöre basan camiada soyadı gibi saygı gören, **Yaşar Saygı**’dır ki, Dünya’da yeşil sahalarda fotoğraf çekip de

onu tanımayanı da sopayla kovalarlar.

Burhan Özbilici; Türkiye’de kim tanır bilmem ama Fransa’da yoldan geçene “Özbilici kim” diye sorsanız “Türk foto muhabiri” der herhalde. İran’da yanımda sohbet etti çatır çatır Farsça. Irak’ta arapça okunan bir hutbeyi neredeyse eksiksiz Türkçe’ye çevirdi bana. “Arapça da mı biliyorsun” dedim. “Söyleneni anlıyorum. Çok fazla ortak kelime var zaten” dedi. Fransızca, İngilizce, Almanca ve Farsçayı ana dili gibi konuşur. Dilini bildiği her coğrafyada tanınır anadilini konuştuğu ülkemizde daha az tanınsa da.

Abdurrahman Antakyalı; Üniversitelerinin “Hocam” diye hitap ettiği bilgi birikimi ile bunu hakeden bir usta. 1999’da Marmara Depremi’nde çektiği fotoğraf simge oldu, fotoğrafın heykelini yaptılar. Anadolu Ajansı’nda yıllarca Fotoğraf Haberleri Müdürlüğü yaptı. Masa başına oturmasa dünyanın birçok ülkesinde heykel olurdu fotoğrafları.

Time dergisine kapak olan **Ümit Bektaş** ve **Hakan Denker** var. Reuters Foto Muhabiri hala Ümit Bektaş, Gürcistan’da çektiği fotoğrafla savaşı anlattı, derginin kapağında dünyaya. Şimdi de Gazze gündemde ama yıllar önce Time’a kapak olan sırtından vurulan eli bayraklı Filistinliyi Hürriyet Foto Muhabiriyken çekti Hakan Denker.

Kürşat Bayhan; Bu kadar usta arasına özellikle bir gencin ismini yazıyorum. Gelecekte zaten öğrenecek herkes. Dünyanın en önemli dergilerinin editörlerinin parmakla gösterdiği genç bir foto muhabiri. Zaman Gazetesi’nde çalışıyor. Bursa’daki festivalde çektiği fotoğrafları topladığı örnek kitap olay oldu. Fransa’dan Zaman’ın Fotoğraf Editörü **Selahattin Sevi**’yi arayıp Kürşat’ı soran var. Başka bir ülkede olsa popstar gibi gezerdi. Geleceğin fotoğraftaki “Türk Yıldızları”ndan yalnızca biri. Tavırları ile tam bir beyefendi.

Ferit İbrahim’den, **Cemal Işıksel**’e, **Burhan Felek**’ten **Hüseyin Ezer**’e, **Burhan Tan**’dan **Selahattin Giz**’e, **Mehmet Sürenkök**’ten **Eleni Fotyadi**’ye, **Yalçın Çınar**’dan **Kani Atmaca**’ya, **Sökmen Baykara**’dan **Şükrü Akın**’a, **Sebatî Karakurt**’tan, **Yurttaş Tümer**’e, **Fatih Sarıbaş**’tan **Kutup Dalgakıran**’a, **Hikmet Saatçi**’den **Ali Ünal**’a, **Cem Öksüz**’den **Burak Kara**’ya, **Bünyamin Aygün**’den **Onur Çoban**’a, **Emin Özmen**’den **Safak Kayarlar**’a onlarcasını daha onlarcasını sayarım. Ama bu haliyle bile en uzun yazımı yazmış oldum dergideki.

Kimse ne olur kırılmasın. Öylesine aklıma gelen başarılı pek çoğu dünyanın tanındığı Türk foto muhabirinden bir kaçını burada yalnızca. Hepsini tek tek yazsam bu dergi yetmez.

Üstelik Foto Muhabiri **Uğur Kavas**, “Türkiye’de foto muhabiri var mı?” diye soranlar alıp okusun diye Osmanlı’dan 1960’a ve 1960’dan günümüze diye foto muhabirlerini anlatan iki cilt kitap yaptı, O bile sığdıramadı.

Merak eden alıp okusun...

Fotoğraf: Ümit BEKTAŞ

FOTOSENTEZ

İzmir'de 10 Kasım günü 2400
günüllünün oluşturduğu
'İnsandan Atatürk' portresi
Türkiye'nin gündemine oturdu.

Fotoğraf: Kadir KEMALOĞLU - Yeni Asır

**Profesyoneller İçin
Profesyonel Ürünler**

tripodfoto.com
online alışveriş

0312-419 43 24
telefonla alışveriş

0312-419 43 25
teknik servis

GREEN
CLEAN

Phottix

Canon

Nikon

Transcend

SIGMA

DELSEY

TAMRON

VARTA

lowepro

Manfrotto

SLIK

thinkTANK

SanDisk

Mağaza: Şehit Adem Yavuz Sokak No:8/A Kızılay - Ankara

FOTOSENTEZ

Fotoğraf: Rıza ÖZEL - Hürriyet Gazetesi

Türkiye'nin en büyük, Avrupa'nın ikinci, Dünya'nın dördüncü büyük tünel akvaryumu Aqua Vega, Ankara'da açıldı.

49. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin gala törenine CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da katıldı. 'Zerre' En İyi Film seçildi.

Fotoğraf: Emre TAZEGÜL

FOTOSENTEZ

Antalya'da bu yıl 8'inci düzenlenen Uluslararası İtfaiye ve Kurtarma Sporları Dünya Şampiyonası'nın ikinci gününde engelleri aşma ve yangın söndürme yarışması yapıldı.

'Bozkırın Tezenesi' Neşet Ertaş'ı, son yolculuğuna memleketi Kırşehir'de onbinler uğurladı.

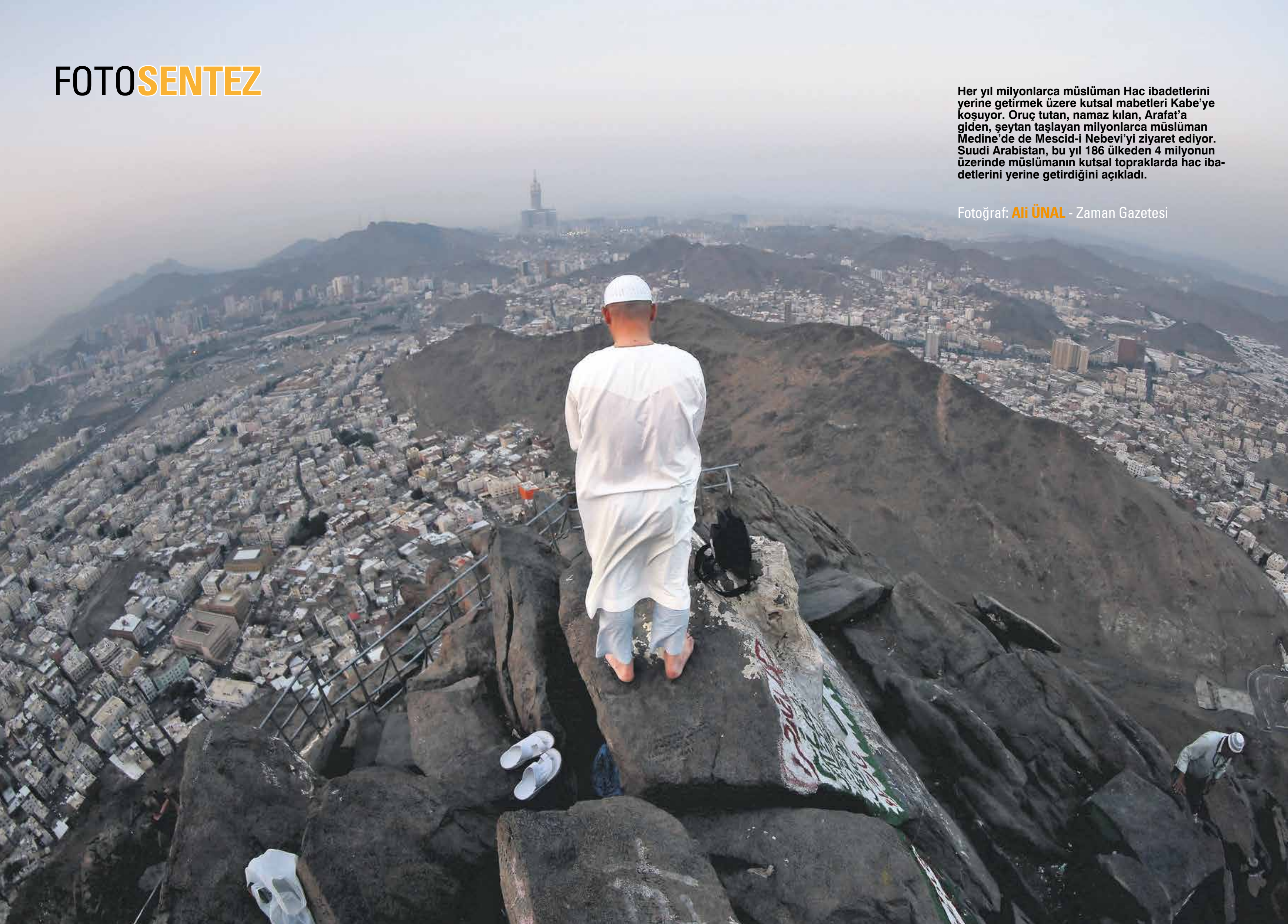
Fotoğraf: **Talat ÖZTUZSUZ** - SABAH GAZETESİ

Mikro dünyalar kapısı, ters lens tekniği ve biraz sabırla çok pahalı ekipmana ihtiyaç duymadan her fotoğraf meraklısı için aralanıyor.

Her yıl milyonlarca müslüman Hac ibadetlerini yerine getirmek üzere kutsal mabetleri Kabe'ye koşuyor. Oruç tutan, namaz kılan, Arafat'a giden, şeytan taşıyan milyonlarca müslüman Medine'de de Mescid-i Nebevi'yi ziyaret ediyor. Suudi Arabistan, bu yıl 186 ülkeden 4 milyonun üzerinde müslümanın kutsal topraklarda hac ibadetlerini yerine getirdiğini açıkladı.

Fotoğraf: **Ali ÜNAL** - Zaman Gazetesi

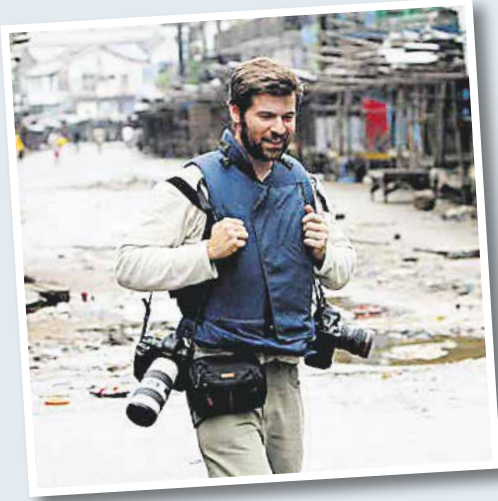
10 Kasım'da Türkiye'nin dörtbir yanından Atatürk'e koşan vatandaşlar Anıtkabir'i doldurdu.

Her yıl düzenlenen Duatepe törenlerinde Kurtuluş Savaşı'nda düşmanın geri püskürtülmeye başladığı noktada askerler bir bayrağın etrafında yürüyor.

GİTTİ VE GEÇTİ - Başkent'te 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı kutlamalarında tertiplenen, "Seferberlik Yürüyüşü"ne Vali için, "İzinsiz gösteridir, müdahale ederiz" diye karşı çıkmasının ardından Ulus'taki Birinci Meclis önünde toplanan yüzbinler polis barikatına takıldı. Polis, yürümek isteyenlere biber gazı ve tazyikli suyla sert müdahalede bulunurken, burun buruna tartışmalar yaşandı. Barikatın aşılmasıyla vatandaşlar Anıtkabir'e yürüdü.

Foto muhabiri SAVAŞTA ne yapmalı?

Savaş muhabiri denilince akla önce başında miğferi, üzerinde “Press” yazılı çelik yeleği ile elinde fotoğraf makinesi ya da kamerasıyla bir gazeteci gelir. Bu görüntü her ne kadar heyecan verici gözüktse de savaş muhabirliği hiç de kolay bir iş değildir. Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü tarafından yapılan açıklamada Suriye’de iç savaşın ilk gününden itibaren 35 gazetecinin hayatını kaybettiği duyuruldu. Son olarak da 45 yaşındaki Japon gazeteci Mika Yamamoto, Halep’te yaşamını yitirdi. Aralarında Türk kameraman Cüneyt Ünal’ın da bulunduğu 3 gazeteciden uzun süre haber alınmadı. Durum bu kadar ciddiye çatışma bölgelerinde gazetecilik yapan meslektaşlarınıza dikkat etmeleri gereken noktaları derlemeye çalıştık.

HEP HAZIRLIKLIL OLUN

- Genel Güvenlik Tavsiyeleri
1. Her zaman dikkat edilmesi gereken güvenlik kuralları:
 - Her zaman göz önünde bulunun ve tehlike doğurma olasılığı bulunan olağandışı durumlara hazırlıklı olun.
 - Her zaman aynı şeyleri yapmayın; farklı araçlar kullanın, farklı yollardan ve farklı zamanlarda gidin.
 - Yanınızdakileri hareketlerinizden haberdar edin. Daima nerde olacağınızı ve ne yapmak istediğinizi bilmelerini sağlayın.
 - Kurallara uyun, ancak koşullar gerektirdiğinde inisiyatifinizi kullanmaktan kaçınmayın.
 2. Bireysel Davranış:
 - Fiziksel ve ruhsal sağlığınıza dikkat edin.
 - Mazbut giyinin, halka, ilişkilerinizde özenli davranın. İnsanlarda saygı uyandıracak şekilde davranın.
 - İnsanları niyetinizden kuşkuya düşündürecek biçimde, örneğin askeri üniformayı andıracak tarzda giyinmeyin.
 - Düşmanca tavırlarla karşılaşsanız sükunetinizi koruyun, zaman kazanmaya çalışın, üstlerle konuşmayı deneyin, olay yerinden ayrılmak istediğinizi söyleyin. Gözünüzü karşınızdaki kişiden ayırmayın, ama onun gözüne bakmayın. Nerede bulunduğunuzun ve kendinizden emin olduğunuz izlenimi uyandırın.
 - Ölümle tehdit edildiğinizde tehdidi ciddiye alın. Oradan uzaklaşın, aynı yolları kullanmayın.

İLK YARDIMI ÖĞRENİN

- Yola Çıkmadan Önce
- 1- Tıbbi genel muayene olun
 - 2- Kan grubunuzu öğrenin ve kimlik kartınıza işleyin.
 - 3- İlk yardım kursu alınması tavsiye edilir.
 - 4- Yanınızda bulunması gereken belgeleri hazırlayın (pasaport, basın kartı, aşı belgesi,

- uluslararası ehliyet, nakit para, yol ve şehir haritaları)
- Görev Yerinde
- 1-Yol Boyunca;
 - Güzergah programınızdan sapmamaya çalışın ve merkezinizle bağlantı halinde olun.
 - Mümkünse yol boyunca irtibat ve konaklama noktalarını belirleyin.
 - Geceleri yolculuk yapmaktan kaçının.
 - Yabancıların paket ya da eşyalarını taşımayı kabul etmeyin. Yabancı yolcuları aracınıza almayın.
 - 2-Yol Boyunca;
 - Geceleri dikkat çekmeden yürümek hızlı yürümekten daha önemlidir.
 - Giysilerinizin çevreye uygun olmalıdır.
 - Radyo, kamera, teyp gibi cihazların ikaz ışıklarını kapatın ya da örtün.
 - Işık ya da ateş aydınlığına yakalanırsanız, yere uzanın ve ortalık kararana kadar bekleyin.

ANİ HAREKETLERE DİKKAT

- 3-Kontrol Noktasından Geçerken;
 - Kontrol noktasını kimlerin tuttuğuna bakın: Silahları nasıl (çelik yelek giyorlar mı, tüngü mü takmışlar, vb.) silahları ellerinde mi, omuzlarına mı takmışlar, kaç yaşındalar (eğitilmiş mi, acemi mi) giyim kuşamları nasıl (milis mi; yoksa düzenli ordu mu) ciddiyet, sinirlilik ya da saldırganlık durumları nasıl... Karşılaşabileceğiniz duruma göre kendinizi ayarlayın.
 - Kontrol noktasında ani hareketler yapmayın. Elinize bir şey almayın, aldığınız görünür şekilde tutun.
 - Konuştuğunuz dili anlayabilecek birilerinin olabileceğini aklınızdan çıkarmayın ve ağzınızdan çıkan sözlerle dikkat edin.
 - Eşyalarınıza el koyacak olurlarsa bundan hoşlanmadığınızı belli edin ama geri almaya kalkmayın.
 - Görüşmeye çalışın; grubun lideriyle görüşme talep edin.

- 3-Ateş Altında Kalırsanız;
 - Kendinizi yere atıp boylu boyunca uzanın ya da daha iyisi, en yakınınızdaki nesneyi siper alın.
 - Ortalık yerde sağa sola koşmayın.
 - İlk andan olay yerinden kaçmak yerine bir sığınak bulmaya çalışın.
 - Binaların içlerine, orta yerine saklanmaya çalışın. Mümkünse bütün açıklıkları kapatın.
 - Bir binaya girerken eşige (bubi tuzaklarının yerleştirilmesi için en uygun yerlerden biridir) basmayın.
 - Rastgele ateş ediliyorsa aracınızdan çıkın, aracınızın yanından ayrılmayın (Dikkat: Aracınızın yalnızca motor bölümü sizi ateşten koruyabilir)

PANİGE KAPILMAYIN

- 4-Rehin Alınırsanız;
 - Başarılı olacağınızdan yüzde yüz emin olmadıkça karşı koymaya ya da kaçmaya kalkışmayın.
 - Paniğe kapılmayın, sakin görünmeye çalışın.
 - Daha sonra yararı dokunabilecek bütün ayrıntıları hafızanıza yerleştirmeye çalışın.
 - Sizi rehin alanların akla uygun emir ya da istemlerine uyun ama amaçlarına ulaşmalarına yardımcı olmayın.
 - Onlarla gereksiz yere zıtlamayın, saldırgan olmayın.

İÇGÜDÜ VE MERAK

- 5-Mayınlar ve Bubi Tuzakları;
 - Bubi tuzakları güvensizlik duygusu yaratma amaçlıdır. Bubi tuzaklarının uyandırdığı etkiler ve sonuçlar;
 - İçgüdüler (merak, arzu, hayatta kalma)
 - Gereksinimler (yiyecek sağlama, giyinme, ayakkabı giyme, kapı ya da pencere açma)
 - Refleksler (çalışıp çalışmadığını görmek için ışık yakma, boş kutuyu tekmeleme, arabanın kontağını çevirme)

Haber Kuruluşlarının Gazetecilerin Güvenliğiyle İlgili Yükümlülükleri

Gazetecinin hayatı ve güvenliği her şeyden önce gelir. Haber kuruluşlarının kadrolu elemanları ya da serbest gazeteciler işin niteliğine göre risk taşıdığı konusunda uyarılmalı, istenmeyen olaylarla karşılaşabileceği göz önüne alınarak ikaz edilmeli zorlanmamalıdır. Savaş ya da kriz bölgelerinde görev almak öncelikle gönüllülük esasına dayanmalı ve sadece bu tür bölgelerde tecrübeli olanlar seçmelidir.

Bu tür bölgelerde çalışacak tüm elemanlar tam anlamıyla eğitimden geçmeli ya da eğitimlerini yenilemeli, işverenler bunları yapma konusunda

zorlanmalıdır.

İşveren ekiplerine her türlü tehlike karşısında; kimyasal, biyolojik koruyucu ekipmanlar, çelik yelek, koruyucu başlık ve gerekli ise araç temin etmelidir.

Tehlikeli bölgelerde görev yapan tüm ekibin ölüm ve yaralanma sigortası dahil olmak üzere tüm kişisel sigortaları yapılmalıdır.

İşveren, savaş bölgelerinde ve tehlikeli bölgelerde görev yaptıktan sonra dönen ekiplerinin sorunlarıyla ilgilenmeli ya da gerekli terapiler konusunda sorumluluğu üzerine almalıdır.

TURGUT ÖZAL:

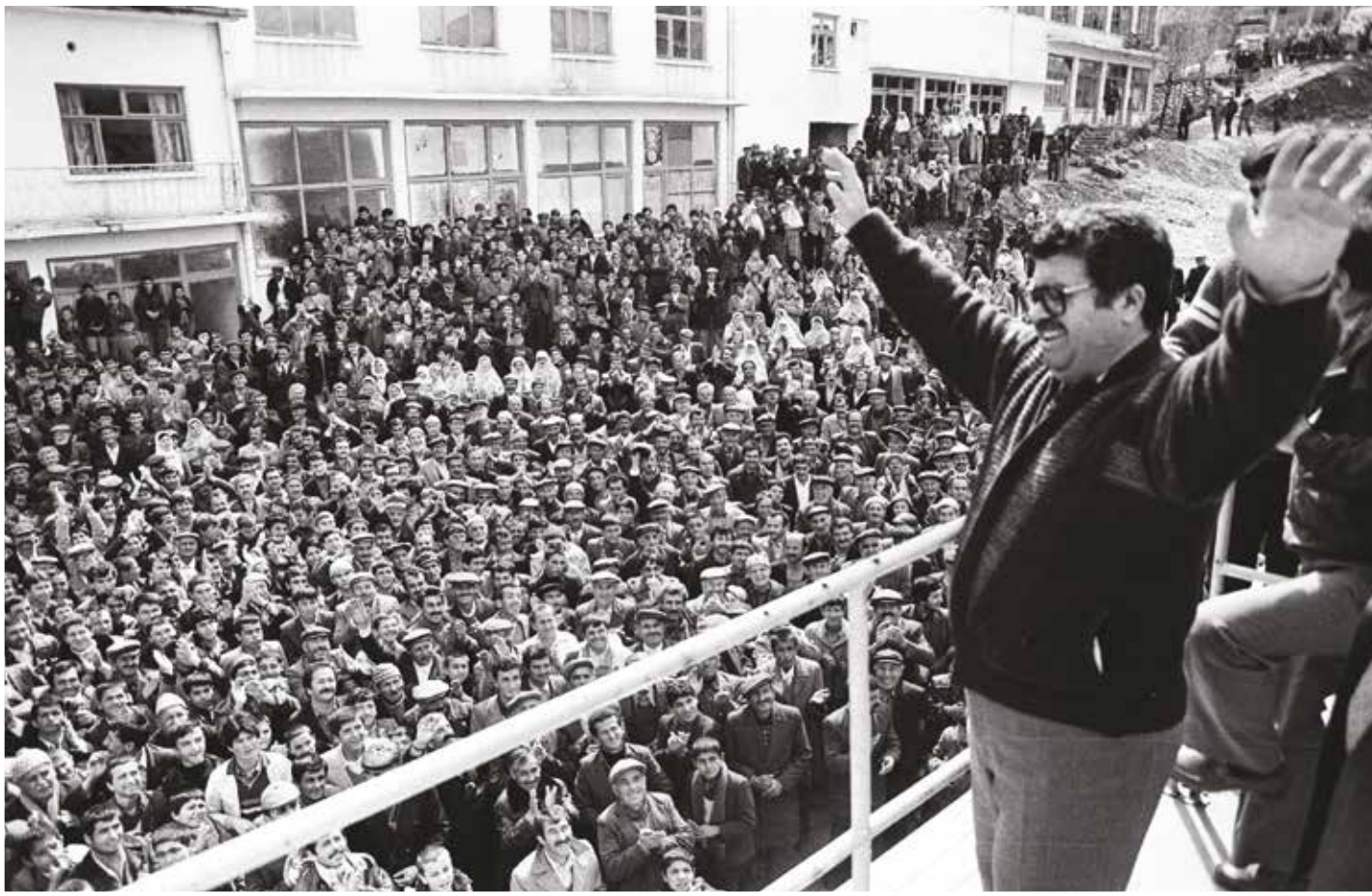
‘Sallıyorum
Ümitçiğim sen
çekmeye devam et...’

Röportaj: Arif AKDOĞAN

Türk siyaset hayatının en önemli liderlerinden biri olan Turgut Özal'ı Ümit Turpçu ile konuştuk. Yıllarca yakından takip ettiği Özal'ı bize anlattı Ümit abi. O kadar çok 'atlatma' fotoğraf anlattı ki, aklıma şimdiki zamanımız geldi. Kışkandık geçmişteki yakınlıkları. En son, kim, hangi özel cumhurbaşkanı, başbakan fotoğrafı ile herkesi atlatmıştı, "Bu neden biz de yok..." denilmişti. Hepimiz bu kavramı unuttuk. Nedenleri çok. Ama belki de en başta gelen neden, takip edilen liderin özellikleri. Ümit abi, Özal'ı "foto muhabirlerini çok severdi" diye anlattı. "Onlara makine bile dağıttı. Ama aldığımız makineleri yere bırakıp, yaptığımız ilk eylemde, 'bunlar benim aldığım makineler değil mi?' diyerek başımıza kaktı..." sözleriyle renkli kişiliğini de hatırlattı Özal'ın. Mezarının yeniden açıldığı gün birçok foto muhabiri ağabeyimizin "Özal'lı yılları" hatırladığını hissettik ve o defteri biz de açtık...

En son soracağımı en başta soracağım abi... Sence Turgut Özal zehirlendi mi?

Ben zehirlendiğini sanmıyorum. Çünkü vefat ettiği gün ben gazetede-ydim, çalışıyordum.Haber alır almaz koşturmuştuk. Bir gün önce gece çalış-an arkadaşlarımız Özal'ın bir önce-ki gece kokteyle katıldığını, orada çok yorulduğunu, korumaların koluna gir-diğini söylemişlerdi.

HİÇ AKLIMIZA GELMEDİ...

Kimlerdi söyleyenler? Onu çok yakından takip eden muhabirler mi?

Bizim arkadaşlarımızdı. Ben çok kişiden duymuştum aşırı yorgun, bit-kin olduğunu o gece...

Peki siz o zaman kendi aranızda, onu yakından takip eden muhabir, foto muhabirleri, başbakanlık muha-birleriyle konuştunuz mu hiç zehir-lenme olabileceğini?

Konuştuk ölümü çok fazla... Ama hiç böyle bir olasılık aklara gelme-di. Hatta Semra Hanım'ın anlattıkları vardı; "Ben kahvaltı hazırlıyordum. Yumurta yapıyordum. O da bantta koşuyordu. Birden 'küt' diye bir ses duydum" diye anlatmıştı. O zaman hiç böyle bir zehirlenme olayı konuşulma-dı. Zehirlenme olayı hiç geçmedi.

Mezarının açıldığında neler his-setin abi? Yıllardır takip ettiğin bir liderdi. Birçok anın olmuştu...

Çok üzüldüm tabii. Şimdi yıllar sonra tekrar mezarının açılması, bir-

takım duyumlar, gereksiz ihbarlarla, huzurunu kaçırdılar. Öyle düşünüyö-rum.

Ailesi sürekli gündeme getir-di zehirlenme olayını ama. Başka türlü nasıl açığa çıkacaktı?

Devamlı gündeme getirildi ama Semra Hanım isteme-di hiç mezarın açılması-nı. Aydınlığı da kavuş-muş olacak ama.

Türk siyaset hayatının en büyük liderle-rinden biriydi. Yıllardır onu takip ettiniz, nasıl bir lider-di Turgut Özal?

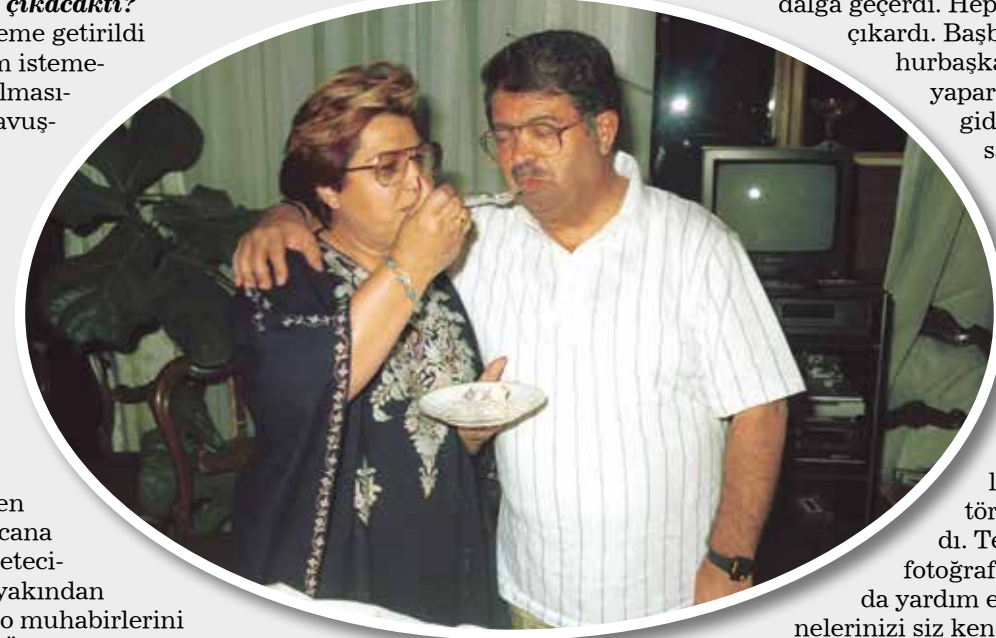
Benim 35 yıl-lık meslek haya-tında gördüğüm en müşfik, babacan, cana yakın liderdi. Gazeteci-leri özellikle onu yakından takip edenleri, foto muhabirlerini daha çok severdi. Örneğin bir seyahate gittiğimiz zaman eğer sofraya oturuysa, "Çocuklar nerde? Oturdular mı?" diye sürekli sorardı. O sormaz ise Semra Hanım sorardı. Yemek başla-madan önce bize servis yaptırırdı. Oto-büse bindiğimiz zaman; 'O geldi mi? Şu geldi mi?' diye teyit ederdi. Yemek yerken de çektik, yüzerken de çektik, oynarken de çektik. 'Neden çektiniz?' diye sormadı.

BİZİ ÇOK ATLATTI

Ve sık sık sizi atlattırdı...

En büyük zevkiydi o. 'Başbakan kayboldu' manşetleri çıkmıştı. Ben içimden dedim ki; "Kemerde, Sime-na'dadır Özal..." Gazete beni hemen gönderdi. Atladım arabaya Antalya'ya

gittim. Ben Simena'yı iyi bilirdim. Kapıda engellerle karşılaşınca, dedim ki gazeteğe; "Özal burda..", "Nasıl eminsin?" dediler. "Ben size ispatla-

yacağım" dedim. Yan tarafta denize girer gibi yaptım. Makineyi sakladım. Semra Özal'ı kepengin arkasından bakarken çektim. Ertesi gün Hürriyet Gazetesi "Kaçağı bulduk" diye man-şet attı. Tabii duyulunca bütün gaze-teciler geldi. Biz de ertesi gün başka gazeteciler ile beklemeye başladık. Aynı gün kıyıya bir tekne yanaştı. Mal-zemeler yüklüyorlar. Biz dedik ki, "Özal tekneyle açılacak. Biz de havu-za girelim sırayla...Hava çok sıcak..." Ben de sıra bekliyorum. O sırada tele-fon geldi. Dediler ki, İstanbul'dan arı-yorlar. Çetin Emeç telefondaydı. "Buy-run" dedim. "Napiyorsunuz" dedi. "Bekliyoruz Özal'ı" dedim. "Ne bekle-mesi... Özal Kaleiçi'nde geziyor" dedi.

Hepimiz atladık arabalara... Biz gidiyo-ruz Antalya yolunda Özal da dönüyor. Yolda karşılaştık. Dönerken arabanın içinden bize el sallıyor."Nasıl atlat-tım" der gibi. Ertesi gün de, "Sizi nasıl atlattım" diye bize takılmıştı. Bizle dalga geçerd. Hep böyle yapardı. Gece çıkardı. Başbakan iken Cum-hurbaşkanı iken hep böyle yapardı. Dondurmacıya giderdi. Biz yakalar-sak bize dondurma ısmarlardı. Çoğu insan da severdi zaten.

YARDIM ETTİ

Foto muha-birleri ile de arası çok iyiy-di...

Foto muhabir-lerinin bütün ödül törenlerine katılır-dı. Teşvik ederdi. Hatta fotoğraf makinesini alımın-da yardım etti. Bir gün, "Maki-nelerinizi siz kendi imkanlarınız ile mi alıyorsunuz?" diye sordu. "Evet. Yüksek rakamlar bizim için. Maaşımı-zın çok katı" dedik. "Ya durun ben size bankadan reklam aracılığıyla alırım o makinaları" dedi. Bizim Foto Muha-birleri Derneği'ne 40 tane F3 Nikon marka makine verdi. Biz de Semra Hamın'ım, bakanların katıldığı tören-de kurayla çekip üyelerimize makine-leri verdik. Makineleri kendisi dağıt-tı zaten.

PROTESTO ETTİK AMA...

Ama sonrası da var galiba.

Biz bir gün bir programda mer-divenlerde protesto ettik. Makine-leri yere koyduk. Gördü bizi, "Bun-lar bizim verdiğimiz makinalar değil mi?" diye sordu. Yüzümüze vurdu. Bir gün yine kongrede ANAP'lılar bir-kaç gazeteciği, Orhan Uğuroğlu'nu tartaklamıştı. Biz de protesto edip, kongreyi bırakıp, derneğe geldik. O zaman Atatürk Spor Salonu'nun altındaydı. Bakanlar filan geldi 'özür' için. Gitmedik. Özal kendi geldi. Bizim ayağımıza kadar geldi; "Çocuk-lar bir yanlışlık oldu. Özür dileriz." dedi.

Başbakan mıydı ?

Başbakandı o zaman tabii.

KORUMALARIN YAPTIKLARI

Korumalarla aranızın pek iyi olmadığın hikayelerini duyduk çok zaman...

Tartaklama falan oluyordu. Tanı-madıklarına yaparlardı, tanıdıkları-na yapmıyorlardı. Böyle bir şey oldu-ğu zaman Turgut Bey görmese bile Semra Hanım gördüğü zaman kor-kunç derecede azarlıyordu. Hatta bu yüzden giden korumalar dahi oldu. Gönderirdi onları...

rul Özkök, köşelerinde de yazmıştır o fotoğrafı. Meşhur arı maya fotoğrafını birinci sayfada çok büyük kullandı. Beni tebrik etti. Atlayanların hepsi de fırça yedi. Dostaneydi de. Her sabah yüzerdi. Bir gün yüzerken davet ettik balık yemek. Balık yedik, Cumhurbaşkanı, gazeteciler. Güzel anlardı.

vardı. Anadolu Ajansı'nın başbakana, cumhurbaşkanına foto muhabiri vermesi olamazdı o dönemde. Yani beğendiği fotoğrafları isterdi, biz de götürür verirdik. Tabii şimdiki dönemle mukayese ettiğin zaman foto muhabirliği bitiyor yavaş yavaş...

Ankara'da da muhabirlerin evine gittiğini de biliyoruz..

Milliyet Gazetesi'nden Süreyya Oral'ın evinde mantı yemek gitmişti. Yani çok yakındı şimdiki ortamı görünce...

Tabii biz de uzun zamandır bir foto muhabirinin ya da bir gazetecinin bir başkan ya da bir cumhurbaşkanının özel bir fotoğrafını çektiğini, gazeteciliğin en temel ögesi 'atlatma' yaptığna tanık olmadık...

Foto muhabirliği, başbakan cumhurbaşkanı takip anlamında bitmiş gibi görünüyor... Sizin yaşadıklarınız yaşanması zor görünüyor... Foto muhabirlerini tanımıyor liderler, tanısa bile sizin diyaloglarınız olmuyor artık...

Evet abi bir karşılaştırma yapacak olursan şimdiki zaman ile... Özel fotoğraflar da yoktu o dönemde.. Öyle bir şey yoktu. Bir ciddiyet

Abi sen Özal ailesini çok yakındın. Özel günlerinde dahi çektiğin fotoğraflar var? Nasıl böyle bir sıcak ilişki kurdun? Bir başkanın, doğum gününde evinde fotoğrafını çekmek bir gazeteci önemli.

- Belki devamlı yanında olmamdan, belki bütün gezilere gitmemden dolayı diyalog kurduk. Semra Hanım, "Bizim çocuklar..." derdi. Turgut Bey de bunu görünce yakın davranırdı. Bir gün Semra Hanım, "Turgut Bey'in doğum günü var. Rica etsem, gelip çekebilir misin? Ama bunlar özel olacak. Gazetelere verilmeyecek" dedi. Ben de fotoğraflarını çektim.

Ertesi gün gazeteğe vermek aklından geçmedi mi hiç?

Yok istemedi kendisi hiç... O dönemde pasta kesiyorlar, kutluyorlar haberleri çıksın istemedi.

Özal'ın hoşuna gitmeyen fotoğraflar çektiğiniz olmuştur. Tepki gösterir miydi?

Hiç tepki göstermezdi. Ama Semra Hanım mayolu fotoğraflarının çekilmesini istemezdi hiç. "Çocuklar her şeyi çekin ama benim mayolu fotoğraflarımı çekmeyin sakın" derdi. Hatta Okluk Koyu'nda bir gün bütün gazeteciler gitmişti, ben kaldım. Sonra bir baktım Özal, Semra Hanım'la geliyor. Korumalar beni görünce üzerime gelmeye başladılar. Semra Hanım'a dedim ki, 'Turgut beyi çekmek istiyorum', 'Beni çekmezsen tamam' dedi. 'Sizi çekmeyeceğim' dedim. Turgut Bey de 'Hayır olmaz. Sen çekersen ayrıcalıklı olacaksın' dedi. Can Pulak müdahale etti. 'Diğer insanlar da sorun çıkarır' dedi. Turgut Bey de birden, 'Onlar da gitmeseydi. Hadi çek atlat bakalım' dedi. Bol bol fotoğraf çektim. Hemen uçağa yetiştirdim mayolu cumhurbaşkanı fotoğraflarını. Ertuğ-

O günleri arıyorsunuz...

- Tabii çok atlatma fotoğraflar çekerdik. Her zaman hem atlatma hem değişik fotoğraflar çekebiliyorduk. Mesela Özal yine bir gün tekneyle Antalya'da koylara açıldı. Olimpos'da Semra Hanım yine çekilmemek kaydıyla yine denizde Özal'ı o meşhur ANAP işareti yaparken vatandaşlarla birlikte çekmiştim. Çok büyük kullanılmıştı.

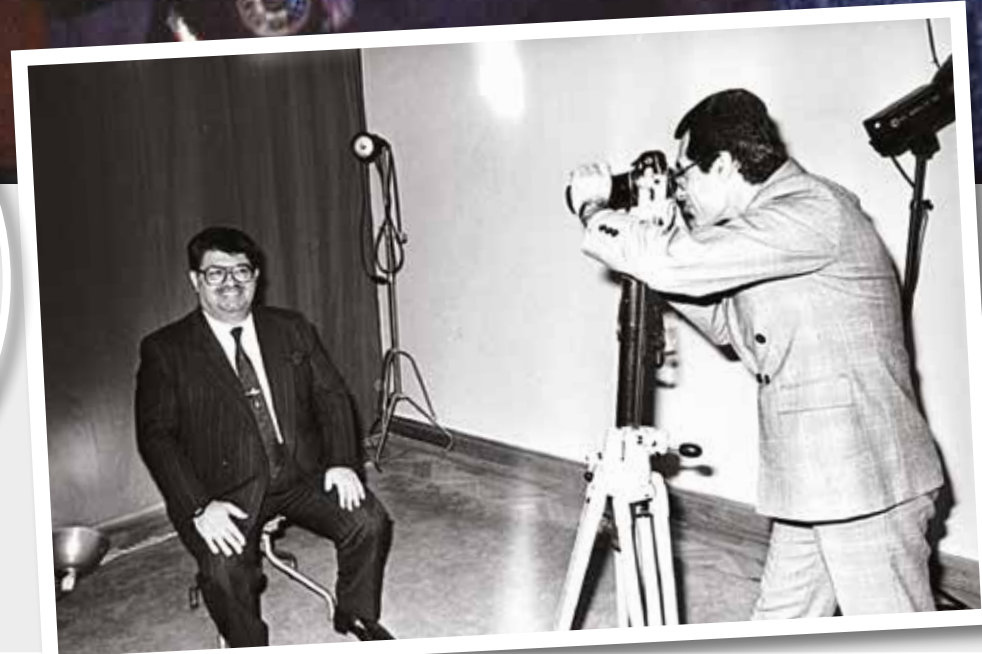
Kaç yıl takip ettin abi?

- Müsteşarlıktan istifa edip Side'ye gittiği günden beri takip ettim. Sahilde yürürken çektiğim fotoğraf da çok ünlüdür. O zaman Side'de yazlıkları vardı. Ölene kadar takip ettim.

'SALLIYORUM ÜMITÇİĞİM'

Son soru anı olsun abi. Ama biraz gülelim...

Tabii benim onunla ilgili hiç unutamadığım bir anım var. Biz o zaman polaroid çekiyorduk. Özal kalabalığın içinde, arkamda şoför var. Fotoğrafi çekip şoföre veriyorum, 'salla' diyorum. Hemen sallaması gerekiyor fotoğrafı ki renkler otursun. Yine Özal'ı takip ederken yaşlı bir adam bağırdı, çağırdı. Ben Özal'a olan yönümü değiştirip hemen arkaya döndüm. Başladım bağırın adamı çekmeye. Çekiyorum bir yandan da arkaya uzatıyorum şoföre 'salla' diyorum. Arkadan biri alıyor ama pek de ses gelmiyor. "Salla lan" diye bağıriyorum, sesim duyulsun diye kalabalıkta. Bir koruma arkadan bağırdı; "Napiyorsun" diye. Döndüm baktım Özal. Elinde fotoğraflar sallıyor, "Sallıyorum Ümitçiğim sen çekmeye devam et..."

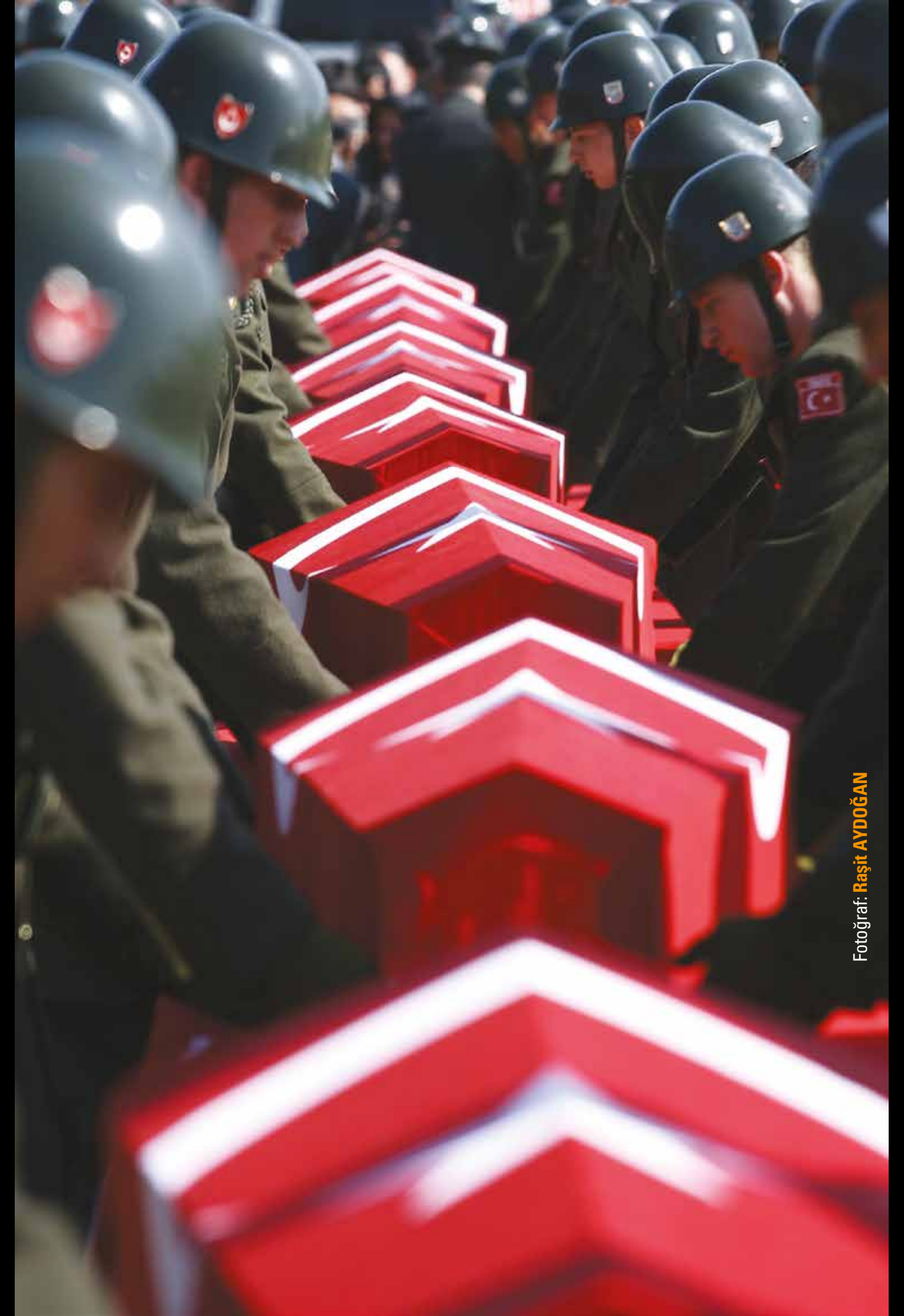
Ümit Turpçu deprem bölgesinde.

VİZÖRÜN ARKASINDA HÜZNE TANIK GÖZLERİMİZ

Kışın kör soğukunda ayazın vurduğu parmak ucu ile dokunur deklanşöre. Yazın, alından akan teri yüreğindeki yaşla buluşturur foto muhabiri. Gözü vizördedir, görünmez gözbebeği, burnunun direği sızlamaktadır yüreği gibi. Vatan için ebediyete yürüyen oğulların, babaların, kardeşlerin son yolculuğuna şehadet eder fotoğraf kareleri.

Fotoğraf: Ali ÜNAL - ZAMAN

Fotoğraf: Raşit AYDOĞAN

Törene katılanların ortak duygusudur acı. Kimi bunu açıkça belli edebilir kimi ise bu kadar dışavurumcu olamayabilir. Törenlerde çalışan basın mensupları genelde acıyı içerlerinde yaşayanlardır. Odaklandıkları haber unsurları ilk etapta onların tek ilgi alanı gibi algılanabilir. Tam anlamıyla böyle bir durumdan söz etmek acımasızlık

olur. Her insan gibi onlar da bu atmosfer içerisinde duygu yoğunluğuna kapılabilirler fakat bu yoğunluk genelde yüreklerine hapsedilir. Mesleklerini icra eden foto muhabirlerine canımızı oldukça yakan şehit cenazelerinde çalışırken hissettikleri duyguları sorduk ve aldığımız yanıtları sizlerle paylaşmak istedik.

DERLEYEN: **Raşit AYDOĞAN**

Fotoğraf: Ali ÜNAL - ZAMAN

Rıza ÖZEL - Hürriyet

Kutsalımız ay-yıldızlı bayrak. O bayrağın rengi kan kırmızı bir tabut, üzerine uzanmış bir el kimi zaman ana, kimi zaman eş, kimi zaman baba, kardeş, kız, oğul...

Başka coğrafyalarda da benzer acılara tanık oldum. Lübnan'da, Irak'ta, İran'da, Somali'de... Çok cenaze törenini görüntüledim. Acı gelecek belki ama başka coğrafyalarda da cenazeler sızlatsa da yüreğimi, O kırmızı bayrağa sarılı her şehit cenazeleri yıkıp geçiyor sanki ruhumu.

İnsanlar zaman zaman tepki de gösterse fotoğrafı çeken de insan. Bu da bizim işimiz tarih sayfalarına taşınacak fotoğraf karelerine imza atarken soğuk kanlı durmak zorundayız.

O an işimiz yapıyoruz. Kaç şehit

cenazesine katıldım, hatırlamıyorum. O kadar ama o kadar çok ki. Düşündükçe kalbime bir ok saplanıyor.

Şehit cenazeleri yada hangi işe gidersem gideyim görevimi yaparım. O an acı hissetmem. Belki de bu meslekte buna kodlandı bedenim ve ruhum. Fotoğrafı çekerken vizöre bakar deklensöre basarım.

Ama işim bitip fotoğrafları hazırlamak için bilgisayar başına oturdüğumda işte o zaman dolar çoğu zaman gözlerim. Çektiğim fotoğrafları işlerken bakarken yaşıyorum, fotoğrafı çekerken yaşamadığım acıları.

Dilerim bir gün gençlerimizi ay-yıldızlı bayraklarla bu toprağa uğurlamaz, onların düğün derneklerini fotoğraflarız...

Burhanettin ÖZBİLİCİ - (AP)

Bütün şehit cenazelerinde tarifsiz bir üzüntü, hüznün ve bazen de değerlerini bilemediğimiz, koruyamadığımız gencecik fidanlar için utanç duyarım. İmkan olsa cenazelerinde ailelerle hep birlikte olup, cenaze namazlarında ve törende İslam inancı, Türk töresi ve en sade muâşeret kuralları ile hiç bağdaşmayan görüntülere (namazda protokol, renkli kravatlar ve çoğu çürük siyâsilerin ailelerin önüne geçmesi, vb.) içimden isyan ederim. Bir de, -örneğin- Kocatepe Camii'nde, insanların cenaze namazına katılmalarının engellenmesi ve medyanın da bu rezilce durum karşısında törene bakmasını hiç hazmedemiyorum!

Fotoğraf: Necati SAVAŞ

Murad SEZER- Reuters

Sadece şehit cenazeleri değil tüm cenazelerde kendimi duygusallıktan uzak tutarak görevimi yapmaya çalışırım. Genç, çocuk ve şehit cenazelerindeki duygu yoğunluğu tabii ki farklı oluyor. Şehit cenazelerinde bir foto muhabiri olarak gözlerim hep şehidin yakınlarını, özellikle eşi ve çocuklarını arar. Bazı arkadaşlar protokol gereği törenlerde uzak noktalarda tutulmamızdan şikayetçi olabilirler ama ben pek de yakın olma taraftarı değilim. Hepimizin teknik donanımı yeterli ve pekala uzaktan da görevimizi yapabiliriz diye düşünüyorum. Şahsen hep tele objektifle uzaktan çalışmayı tercih edenlerdenim. Özellikle kameraman arkadaşlar ve onların etkisinde kalan meslektaşlarımız zaman zaman törenin düzenini bozup ailenin acısına ve cenaze saygıya hiçe saymaktadırlar.

Bu tür haberlerde kendimi Red Kit'teki cenaze levazımatçısı gibi görüyorum. Hani O, biri ölse de bana iş

çıkırsa diye ellerini ovuşturan sevimsiz tip gibi. Kafamda, sanırım hepimizin kafasında, uçuşan; en çok ağlayan kim, şehidin eşi ve varsa çocuğu (-kları) nerede, bebek var mı, kaç aylık? Annesi bayıldı mı? Tabuta kapaklanmasını kaçırdım mı, kaçıracağımı mı? Tabutun başındaki askerlerin gözü yaşlı mı?

İyi fotoğraf adına bunları düşündüğüm için maalesef her tören sonrasında kendimi kötü hissediyorum. Başka türlü mü mümkün mü bilemiyorum.

Vatandaş Murad Sezer olarak etnik ya da dini bir bağnazlığım yok ama son 15 yılda gördüğüm ölümler beni ikili düşünmeye yöneltti. Filistinli militan ile İsrailli asker cenazelerinde de, Afgan el kaide militanı ile ABD askerinin cenazelerinde de ortak nokta ölüm ve acı (hüzün)!

Buradan yola çıkarak ölümün dini, milliyeti ve bayrağı yok, herkesin şehidi kendine diyorum. Ateş düştüğü ocağı yakıyor.

Alper YURTSEVER (Takvim)

18 yıldır kaç şehit cenazesine gittiğimi hatırlamıyorum. En büyük acının evlat acısı olduğuna kaç kez tanıklık ettiğimi... Evet, ateş düştüğü yeri yakıyor. Ama şehit cenazelerinde öyle güçlü bir ateş yanıyor ki bu acıya "insanım" diyen kimse kayıtsız kalamıyor.

Duruma en yakından tanıklık eden foto muhabirleri de bu ateşten nasibini alıyor.

Necati SAVAŞ (Cumhuriyet)

Ben bir foto muhabiri olarak artık şehit cenazelerine katılmaktan utanç duyuyorum. Buna karşın sorumlu siyasetçilerin elini kolunu sallayarak rahat tavırları ile törenlere katılmalarını ibretle izliyorum...

Coşkun İNCEKARA (Taraf)

Oldukça uzun zamandır bu işi yapıyorum. Hala alışamadığım sanırım hiç de alışamayacağım işlerden birisi bu. Özelde "şehit cenazeleri" genelde ise tüm cenazeler. Biliyorum mesleğimiz gereği bunlar da izlenmeli. Benim yüreğim dayanmıyor. Mümkünse başka bir arkadaşım izlesin.

Ali Ekeyilmaz (Sabah)

Her şehit cenazesi beni ağlatır. Meslek hayatımın 30. yılına girdiğim bu günlerde, yüzlerce kez şehit cenazesi töreni izledim. Hiçbir törende gözyaşlarım hakim olamadım. Çünkü her defasında kendi çocuklarım gözle-

rimin önüne geldi. Törenlerde şehit eşleri, çocukları, anneler ve babaları, nasıl yıkıldıysa ben de her cenazede aynı acıyı yaşadım. Ama meslek gereği, gözyaşlarımı fotoğraf makinemin arkasına sakladım.

Fotoğraf: Ateş TÜMER

Arif AKDOĞAN (Haber Türk)

2007 yılının bir bayram sabahıydı. Kasvetli bir hava.. Bayram gibi değildi.. Durup durup yeniden yağan ince bir yağmur.. Kararsız.. Cebeci Askeri Şehitliği'nin kapısında 'yasak' diyen bir asker vardı. 'Bayram sabahı babalarına gelen çocukları, evlatlarına gelen annelerini çekmek..' yasaktı. Dışarı çıktım. Mezarları gören arka tarafa doğru yürüdüm. Ne fotoğraf çekesim vardı, ne de bir haber yapasım.. Ama arkaya yürüdüm... Demir parmaklıklar önündeki betona oturdum. Mezarlığın çevresinde de bayram yoktu. Garip bir bayramdı ya da buralara 'bayram' gerçekten gelmiyordu. Mezarlık da boştu henüz... 'Unutulmaz' şarkısını mırıldandım; "Bize olanlar, yaşananlar..." Ve hiçbir bayramda aklımdan çıkmayan o çocuğu gördüm. Ağaçların arasında, kafası önde... Herşeyi biliyor... Allahım, bugünün bayram olduğunu, buranın mezarlık olduğunu, yatanın babası olduğunu biliyor. Öyle yürüyor, her şeyi biliyor... Savaşı, kurşunu, patlamayı ve ölümü... Annesi hemen arkasında.. Annesine küsmüş ama... His-

settim, bildim. Deri pilot montu hala hafızamda... Amerikan tıraşı... Babası gibi giyinmiş.. Önde yürüyor... Mezarı o buluyor... Beni 'yemin ederim' görmediler. Ah o anne... Oğlu mu var karşısında, ona çok benzeyen kocası mı? Durdular mezarın başında, karşılıklı.. Yağmur durdu, rüzgar durdu, kuşlar durdu. Önce avuçlarını açtı anne, sonra onu gören oğlu. Hala kūsannesine ama bu bayram sabahında... "Hadi oğlum kutla babanın bayramını..." dedi anne... Ne dediğini duymadım oğlu'(m)un... Yağmur başladı. Onlar ağladı, ben ağladım. İçerde onlar, demir parmaklıklar arkasında sadece ben vardım...

Keşke almadıkları o kapıdan içeriye bakmak için zorlamasaydım kendimi... Arkaya dolanıp demir parmaklıklar arkasından babalarına gelen çocukları dinlemeseydim... Dinlemedim bi daha...

Raşit kardeşim, 'şehit cenazeleri' deyince aklıma sadece, 'bu bayram sabahı' geldi. Bir de her şehit cenazesine gittiğimde, "Çocuğu olmasın allahım..." yakarışım...

Ümit KOZAN

Kocatepe Camisi...

25 yıllık gazetecilik yaşamımda, haber için ayağımın geri geri, sürüyerek gittiği tek yerdir, diyebilirim. Çünkü ben ve Ankaralı diğer gazeteci arkadaşlarım için "Kocatepe Camii" demek, şehitlerin son yolculuklarına uğurlandığı yer demektir.

Orada seni neyin beklediği bellidir; çekeceğin fotoğraftaki yüzler farklı olsa da vizöre yansıyan acı aynıdır... Yazacağın isimler farklıdır her defasında orada olmak bambaşka yürek yakan veda hikayelerine tanık olmaktadır.

Kimi yeni evlidir... Kiminin uzun yıllar aynı yastığa başkoyduğu, her sabah uğurlarken öptüğü, akşam 5 dakika geciktiğinde meraktan kahrolduğu, başını omzuna dayığında huzur duyduğu hayat arkadaşına son vedasıdır...

Kimi henüz kundaktadır, kimi 3-5, kimi 8-10 yaşındadır. Yaşının kaç olduğu önemli midir? 'Öksüz'dür artık o, babasıdır, güçsüzdür artık... O bundan böyle 'babam' diyemeyecek, 'baba' diyenlere de içinde acıyla bakacaktır bir ömür boyu. Türk bayrağına sarılı bir tabutta gidenin babası olduğunu dahi bilmeden bakıyor etrafındaki kalabalığa, orada oynamak ister, 'Dur, yavaş ol, düşeceksin' diyen bir ses, 'baba

sesi'ni duymak ister belki de.

Analar ağıt yakar, babalar, "Vatan sağ olsun diye" haykırır.

Doğduğu günün kokusu burnunun direğini yakar, o kokuyu çeker içine, "yavrusu"dur al bayrağın sanıldığı tabuttaki... Ana baba yüreği nasıl yanar bilemeyiz, "Allahım da göstermesin, bildirmesin böyle bir acıyı."

Ve, hepimizin ortak duasıdır içimizden sessiz sessiz, "Allah kimseye yaşatmasın", "Allah evlat acısı vermesin".

Ancak bir gerçek vardır ki, "Ateş düştüğü yeri yakmıştır" ve bundan sonra "ne arayanları ne de soranları olacaktır"...

Ve, ben Kocatepe'ye güneş gözlüğümü takmadan gidemedim asla. Yakılan ağıtları, sessiz sessiz dökülen gözyaşlarını ve henüz kundaktaki bebeğin masum bakişının fotoğraflarını çekerken güneş gözlüğüm vardır daima gözümde. Susarım, konuşamam, gözyaşım boğazımdan içime akar yutkunurken düğümlemler göğüs kafesimin tam ortasında...

İşte benim için "şehide son görev" orada gördüğüm acının o anını dondurmak ve en doğru şekilde kaleme almaktır.

TARİHTEN BİR YAPRAK

Uğur KAVAS

İlk görev şehidi foto muhabirimiz BURHAN TAN

(1911-1959)

Yüksek Beden Terbiyesi Enstitüsü'nü bitirdi. Gazeteciliğinin yanı sıra çeşitli okullarda öğretmenlik yaptı. 1951'de Hac röportajı yapmak üzere Mekke'ye gitti. Kore Savaşı'na Yeni Sabah foto muhabiri olarak katıldı. Kore Savaşı ile ilgili görüntüleri okurlara aktardı. 1952 Helsinki, 1959 Sidney Olimpiyatlarını izledi. Son Dakika, Son Saat, Akşam ve Yeni Sabah gazetelerinde çalıştı. Akşam foto muhabiri iken, Başbakan Adnan Menderes ile birlikte geçirdikleri Londra'daki uçak kazasında vefat etti. Bazı gazetelerde Burhan Tan'ın Yeni Sabah foto muhabiri olduğu yer aldı.

Korede bir Foto Muhabiri
Burhan Tan

Burhan Tan, Londra görüşmelerini objektifiyle gazetesine aktettiyecekti. Olmadı, çıkmadı parçalanmış uçağın içinden... İşte bayrağa sarılı tabutu uçaktan ilk olarak indiriliyor

Burhan Tan'ın cenazesi uçaktan indirilirken

18/2/1959
tarihli
Zafer
gazetesin-
de kaza
haberi

Burhan Tan'ın objektifinden
bir Kore fotoğrafı

SON VAZİFE : Havadarpaşa garından alınarak araba vapuru ile karyeye
geçirilen 6 kaza kurbanının naşaları Şişli Camisine getiril-
miştir. Resimde Cami avlusunda (Safte) foto muhabiri arkadaşımız Burhan
Tan'ın tabutu başında kendi lisesi olan İstanbul Lisesi İktidari ve (Alta) Hos-
tes Gönül Uğur'un tabutu başında da Hostes arkadaşları İhtiram duruşu
sergilediklerini (Foto: Hürriyet)

Burhan Tan'ın cenaze töreninden...

EPA'nın Türk Senior'u KERİM ÖKTEN

KERİM ÖKTEN KİMDİR?

1 972 yılında İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi, Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema-TV Bölümü'nde 1 yıl, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü'nde 4 yıl eğitim gördü. Mimar Sinan Üniversitesi Fotoğraf Bölümü'nden Kamil Fırat'ın danışmanlığında Dokümanter Fotoğraf bitirme projesiyle mezun oldu.

1 Numara Yayıncılık Dergi Grubu (Aktuel, Time Out vs), Yeni Yüzyıl Gazetesi, NTV (Doğuş Yayınları) Dergi gruplarında fotomuhabirliği ve serbest fotoğrafçı olarak çalıştıktan sonra, EPA ile serbest fotoğrafçı (freelance stringer) olarak çalışmaya başladı. Daha sonra Associated Press ile serbest fotoğrafçı olarak çalışmaya devam etti.

2001 yılında EPA ile çalışmaya başladı. 2003 yılından itibaren Türkiye Sorumlusu oldu. 2004-2008 yılları arasında 5 sezon F1 Şampiyonası'nı bütün dünyada takip etti. 2011 yılından itibaren Londra'da Kıdemli Fotoğrafçı (Senior Photographer) olarak görevlendirildi. 2012 yılı başından itibaren de Birleşik Krallık (İngiltere, İrlanda, İskonya, Galler ve Serbest İrlanda) Bölgesinin sorumlusu Şef Foto Muhabiri olarak görev yapıyor...

EPA Ajansı'nın Birleşik Krallık sorumlusu Şef Foto Muhabiri Kerim Ökten, basın fotoğrafçılığında zirveye giden yolculuğunu Öner Şan'a anlattı.

Kerim Ökten, *European Press-photo Agency* yani medyada kullanıldığı şekli ile EPA'nın bağımsız faaliyet gösterdiği ülkeler içerisinde Avrupa'daki en büyük bölge sorumluluğu sende. Nasıl oldu bu yolculuk? Nerede başladı Foto Muhabirliği, sonrasında EPA serüveni ve Londra'ya transfer?

- Foto muhabirliğine 1 Numara Yayıncılık dergi grubunda Aktüel-Time Out dergisinde başladım, hemen ardından Yeni Yüzyıl gazetesine geçtim. Aslında ciddi anlamda foto muhabirliğine Yeni Yüzyıl'da başladım diyebilirim. Yeni Yüzyıl/Yeni Binyıl'da çalışırken (Türk basınının çalkantılı olduğu dönemler, o yüzden 2. Yeni Yüzyıl dönemi demem lazım) EPA'nın o dönemde Türkiye'de çalışan foto muhabiri Staton Winter ile tanıştım, onun kendisine yardımcı olacak bir foto muhabiri aramasından fırsatla, EPA için dışarıdan çalışmaya başladım. Çeşitli aşamalar ve ayrılıklardan sonra 2001 yılında tekrar EPA'ya geri döndüm, 2003 yılında EPA Türkiye'nin başına geçtim, 2011 yılında da İngiltere ofisinde görev aldım 2012'den beri de Birleşik Krallık bölgesinin sorumlusuyum.

35 ÜLKEDEN FOTOGRAF ÇEKİTİM

Kaç ülkede fotoğraf çektin? Kaç organizasyon tabii saymamışsındır. Ama önemli organizasyonlar neler?

- Çok ülkede fotoğraf çektim, bu soru sayesinde sayınca, hatırlayabildiğim kadarıyla Türkiye dışında 35 ülkede fotoğraf çekmişim. Organizasyonların sayısını hatırlamıyorum ama Türkiye dışında çektiğim İran Depremi, Afganistan'da NATO operasyonu, F1 (2004-2008 arası dünyadaki bütün yarışları takip ettim), 2008 Yaz Olimpiyatları, 2010 Kış Olimpiyatları, 2010 Dünya Kupası, 2012 Olimpiyatları ve Paralimpik Oyunları, 2008-2010 ve 2012 Avrupa Futbol Şampiyonaları, 2008 Dünya Yüzme ve Su Sporları Şampiyonası, 2005-2007-2009 ve 2011 Dünya Atletizm şampiyonaları ilk aklıma gelen organizasyonlar.

Mesleki dönüm noktaları nedir hayatında? Fotoğrafa dair hayatının önemli anları mesela? Savaşlar, depremler ya da olimpiyatlar?

- Türkiye'deki 1999 ve 2000 yılı depremleri ile İran'ın Bam şehrindeki deprem, Afganistan'da yaptığım ISAF çekimi, 2008 Pekin Olimpiyatları benim için önem taşıyan işler.

Türkiye’de foto muhabirinin bu denli tanınmamasının sebebi bence gazetelerden geçiyor. Bugün Türkiye’de kullanılan fotoğrafların kaçında imza kullanılıyor ki? Bence bizim en büyük kaybımız burada. Gazete ve dergi sayfalarının olmazsa olmazı fotoğraf ama onu çeken insanların ismini bir köşeye yazmak nedense angarya geliyor, o küçük imzaya yer bulunamıyor...

Derneğimizden de ödül aldın. Ödüllerin var tabii pek çok fotoğraf üzerine. Önemli bir noktadasın. Ama Türkiye’de foto muhabiri deyince akla bir kaç isim geliyor. Dünyada daha kolay tanınıyor ama Türkiye’de bilinmiyoruz. Foto muhabiri biliyor foto muhabirini. Ama medyanın diğer alanlarında bile az tanınıyoruz. Neye bağlıyorsunuz bunu?

Fotoğrafın kendisi günümüzde hepimiz acısından ilginç bir yere doğru gidiyor bu kesin. Dünyada da foto muhabirini daha çok foto muhabiri biliyor ama gene de yaptığımız işe olan reaksiyon ve saygının daha çok olduğunu üzülererek söylemek durumundayım. Ama Türkiye’de foto muhabirinin bu denli tanınmamasının sebebi bence gazetelerden geçiyor. Bugün Türkiye’de kullanılan fotoğrafların kaçında imza kullanılıyor ki? Bence bizim en büyük kaybımız burada. Gazete ve dergi sayfalarının olmazsa olmazı fotoğraf ama onu çeken insanların ismini bir köşeye yazmak nedense angarya geliyor, o küçücük imzaya yer bulunamıyor, ya da sadece firma adıyla geçiriliyor. Oysa foto muhabiri sadece orada basılacak o fotoğrafı, kendi fotoğrafını 24 saat için bile olsa orada görmek için çalışıyor. Bu kadarını bile çok görmek bence çok ayıp. Bugün artık, foto muhabirinin en büyük tesellisi veya tatmini, kendi meslektaşından gelecek bir ‘eline sağlık, güzel olmuş’ cümlesinden ibaret hale geldi. Türkiye’de gazetelerde çalışırken, neden imza kullanmadınız diye sorduğumda, sayfa sorumlusundan, fotoğrafını kullandık ya daha ne istiyorsun cevabı aldığım günleri çok iyi hatırlıyorum, oysa benim görevim zaten o fotoğrafı çekmek, o kişinin görevi de onu kullanmaktı ama nedense benim fotoğrafımı kullanmak sureti ile bir lütufta bulunduğunu düşünüyordum. Bana en acı gelen tarafı bu! Bugün medyanın hangi alanına gitseniz foto muhabirlerine 2.sınıf çalışan yapmaya oldukça eğilimli bir meslektaş grubu ile karşılaşmak sıradan bir durum ama sadece yazı ile çıkan kaç tane gazete var dünyada? Foto muhabirleri bu isin en vazgeçilmez dişlilerinden birisi ve Türkiye’de gazetecilik/ medya kültürünün gelişmişliğinden kimsenin kuşkusu yok, bu halde görev dağılımındaki hakkının neden verilmediğini anlamak mümkün değil.

BANA ALIŞTILAR

Dünyanın sayılı ajanlarından EPA’ da opresyonun Avrupa’daki ana bölgelerinden birinin başındaki isimlerden birisisin, nasıl karşılanıyor bu pozisyonda bir Türk foto muhabiri orada?

İlginç karşılanıyor, pek alışık olmadıkları bir durum, aydan gelmiş muamelesi görmesem de, gene de bir farklılık hissedildiğini inkar edemem. İngiltere’ye ilk gittiğim günlerde, diğer şirketlerden gazete veya ajans adımı bilmeyen meslektaşların çoğu, “hani o geleceğini duyduğumuz Türk sen misin?” diye soruyorlardı. Şimdi o değişti, çoğu alıştı.

GÜNLÜK ORTALAMA 1250 KARE

Kaç abonesi var EPA’nın, Dünyada kaç ülkeye ulaşıyor, EPA fotoğrafları, günde kaç fotoğraf geçiliyor mesela?

Kaç abonesi var sorusuna cevap veremeyeceğim çünkü bilmiyorum ama dünyada ulaşmadığı ülke sayısı çok az, onu söyleyebilirim. Yapısı gereği Avrupa’da ve dünyadaki bazı ülkelerdeki resmi veya ülkelerin lider konumundaki ajansları ile bir ortaklığı

da bulunduğu için kendi bağımsız aboneleri dışında, ortakları vasıtası ile güçlü bir dağıtım ağına sahip. Kabaca söylemek gerekirse, Amerika, Güney Amerika kıtasının tamamı, Orta Amerika’nın büyük kısmı, Avrupa, Afrika’nın orta ve güneyi, Ortadoğu, Rusya ve eski Sovyet Cumhuriyetleri, Asya - Güneydoğu Asya (Hindistan, Çin, Pakistan, Endonezya, Malezya, Tayland vs), Avustralya ve Yeni Zelanda’da abonelerimiz var. EPA olağanüstü bir durum olmadığı şartlarda (sıcak haber veya Dünya Kupası, Olimpiyatlar, Oscar törenleri gibi büyük organizasyonlar dışında) günde ortalama 1250 kare fotoğraf geçiyor.

Kaç foto muhabiri var peki? Foto muhabirlerinin lokasyonları nasıl ayarlanıyor, görevlendirmeleri nasıl gerçekleşiyor?

EPA’nın dünyada birlikte çalıştığı 400 fotoğrafçısı var. Bunların yerleşimleri, gerek dünya üzerinde haber ilgisi yoğunlaşan bölgelere göre gerekse de haber fotoğraf ajansının yapısı gereği en yaygın şekilde coğrafi bölgeleri kapsayabilme yeteneğini arttıracak şekilde dağılıyor. Bugün EPA, gerek kendisi gerekse ortakları vasıtası ile Kuzey Amerika, Güney Amerika, Avrupa, Afrika, Orta Doğu, Uzak Doğu ve Avustralya’da değişen yoğunluklarda fotoğrafçıya sahip. Görevlendirmeler, Frankfurt’taki merkez ile koordinasyon halinde bulunan bölgelerin organizasyonunda veya doğrudan Frankfurt’un bağlantıya geçmesiyle gerçekleşiyor. Temelde her foto muhabiri bulunduğu yerin gündemini takip etmek ile sorumlu.

Foto Muhabirisiniz ama aynı zamanda editör, nelere dikkat ediyorsunuz? EPA ne istiyor mesela geçeceği fotoğrafta? İyi bir fotoğrafın tanımı ne EPA için?

En çok dikkat etmeye çalıştığımız noktaların başında fotoğrafların bütün abonelerimizin isteklerini kapsayacak şekilde bir paket oluşturmaları. Bilgilerinin (fotoğraf altı da diyebiliriz) müşteriler tarafından rahat bulunacak ve en doğru bilgiye sahip şekilde yazılması. Diğer ajanslarla rekabet içerisinde olmakla beraber, EPA’nın felsefesi farklı bir açıdan bakmak.

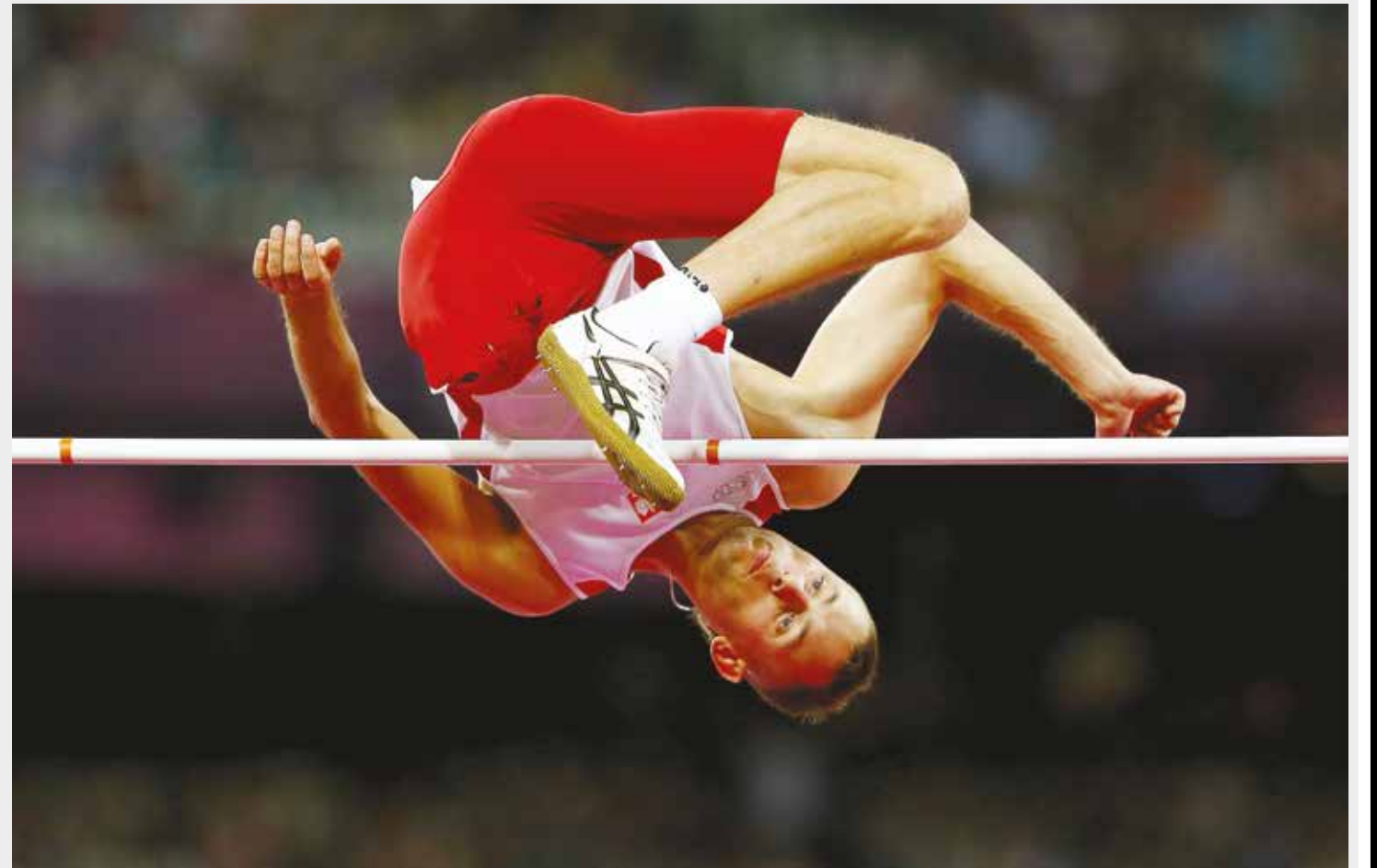
Geçilmeyecek fotoğraflar var mı EPA için. Yani teknik detaylar değil söz konusu olan mesela fotoğraftaki

politik detaylar veya kan ya da çıplaklık?

EPA için politik olarak geçilmeyecek fotoğraf yok, en iyi fotoğrafı çekmeye ve abonelerimize ulaştırmaya uğraşırız. Ancak, etik olarak servis etmeyi uygun bulmadığımız fotoğraflar oluyor. Örneğin ölmüş insan bedenini servis etmeden önce bir kez daha düşünmeyi tercih ediyoruz ve uyarıcı bir not ekliyoruz. Çıplaklık konusunda da benzeri kurallar geçerli, yani fotoğrafı çekerken küçük düşürücü, kişilik haklarını ihlal edici veya benzeri etik kuralları ihlal eden fotoğrafları servis etmemeyi tercih ediyoruz ama aksi takdirde haber ve fotoğraf neyi gerektiriyorsa sınırlamamız yok.

Gazetelerin fotoğrafa bakışı nasıl Avrupa’da? Türkiye’yi nasıl değerlendiriyorsunuz bu konuda. Dışarıdan bakınca fotoğraf dönüşlerini tüm dünyada daha net izleyebilme imkanına sahipsiniz?

Sanırım bütün dünyada fotoğraf kullanımı gazete ve dergilerden çok, teknolojinin de zorlamasıyla internet kullanımına yöneldi. Bütün ajanslar internet abonelerinin kullanımını çok ciddiye almakta. Buradan bakınca da gerek teknik olarak (kadraj secimi, fotoğraf elemesi vs) gerekse konuyu işleme olarak farklı bir yöne doğru gidiyoruz. Fotoğrafın basılı kullanımında sanırım en çok İngiliz ve Fransız yayın organlarını fotoğrafa en fotoğrafça bakan kesim olarak değerlendirmek mümkün.

Amerikan yayınlarının kendine has bir bakışı var (dergiler biraz daha farklı) Alman yayın organları ise çok daha portre ve haber ağırlıklı bakıyor. Türkiye’de ise hala eski fotoğraf kullanımı geleneklerini görüyorum. Bunun değişmesini çok isterim ve değişimden uzak kalması da mümkün değil ama zaman alacaktır. Sanırım en çok Radikal ve bir dönem Milliyet gazetesi (son 2 yılını bilemiyorum ama özellikle Sedat Ergin’in Genel Yayın Yönetmeni olduğu ilk dönem) fotoğraf kullanımında farklı bir yaklaşım içerisinde olmak çabasında. En azından bana öyle geliyor. Vatan gazetesi de buna benzer bir yolda idi ama çizgiyi değiştirdiler sanırım. Böyle bakılınca ne yazık ki, fotoğraf seçiminde de kullanımında da katedilmesi gerek çok yol var.

TÜRKİYE NASIL GÖRÜNÜYOR

Nasıl görünüyor dışarıdan Türkiye ve Türkiye’deki foto muhabirliği, Türkiye’deki medyanın foto muhabirine bakışı?

Pekiye gözüktüğünü söyleyemem. Uzun süredir Türk basınının dışında çalışan biri olarak sunu söyleyebilirim, fotoğraf editörünün arşivden fotoğraf seçmek için kullanıldığı bu sistem değişmedikçe daha yapacak çok işimiz var demektir. Foto muhabirlerini fikirden, üretkenlikten uzak kullanan ve işini yapmaktan soğutan bir sistem

değişmedikçe, ne Türk basınında fotoğraf kullanımı değişir ne de foto muhabirine bakış. Fotoğrafçıların kalitesi de muhabirine beklentisi seviyesinde kalır.

Dergimizin bir önceki sayısında Bolt’un sevincini çekerken fotoğrafınız yayınlandı. Kaç foto muhabiri ile izledi Olimpiyatları EPA? Sizin oradaki göreviniz neydi?

- EPA Olimpiyatları 35 fotoğrafçı ile takip etti. Benim görevim, Hentbol ve Atletizm’de Saha İçi (infield) fotoğrafçı olarak çalışmak idi.

Ekip kalabalık olunca fotoğraflar nasıl işleniyor, bunun için mesela olimpiyatlarda bu işin editör bölümü için ayrı bir ekip bulunuyor mu? Gelişen teknolojiyi EPA ne kadar kullanıyor?

- Ekibin kalabalık olması organizasyonun büyüklüğü ile de alakalı, mesela Wimbledon çekerken de 3-4 fotoğrafçı ile çalışıyorsunuz ama 2 editör 1 de teknisyen oluyor. Olimpiyatlarda da EPA Londra’da görevlendirdiği 9 editör ve 4 teknisyen ile çalıştı. Fotoğraflar, çekim yapılan yerlerden, Londra’da Olimpiyat basın merkezindeki EPA ofisine gönderildi, orada işlenen fotoğraflar da müşterilere servis edildi. Bunun için gerekli teknik altyapı, Almanya’dan gelen ekip tarafından Olimpiyatlar başlamadan oluşturuldu ve sonra sökülüp geri götürüldü.

Dergi profesyonellerin yanı sıra öğrencilere de ulaşıyor. Yurtdışına açılmanın yolu ne genç bir foto muhabiri için ya da ne yapmalı bu işi meslek olarak seçmek isteyen bir fotoğraf öğrencisi nasıl duyurmalı sesini?

Öncelikle fotoğrafçılığını geliştirmeli, iyi teknik bilmek karşılaşılan zorlukların üstesinden gelebilmek için birinci Sart. İkincisi dünyada neler oluyor, nasıl haberlere nasıl tepkiler veriliyor, fotoğrafın kullanımı nasıl bunları gözlemlemek önemli. Yani hep öğrenmeye açık olmak ve takip etmek mühim. Bir de yabancı dil bilmek olmazsa olmazlardan.

Türkiye'ye uzaksın. Ne sıklıkla geliyorsun? Mesleki değil insani bir soru soralım. Nasıl hissediyorsun, Türkiye'de neleri özleyorsun?

- Aslında oldukça sık geliyorum. Her yıl 2 defa Türkiye'ye gelme imkanı yaratmaya çalışıyorum. Ama

insan, doğası gereği, alışık olduğu havayı solumayı, alışık olduğu yerleri, dostlarını, memleketini özleyiyor.

HEDEFLER, PLANLAR...

Geleceğe dair hedeflerin ne? Türkiye bu hedeflerin ya da planların neresinde?

- Geleceğe dair hedeflerim, daha iyi bir fotoğrafçı olmak, çünkü fotoğrafçılıkta (belki de her meslekte) 'ben oldum' dediniz mi düşersiniz. Kendimi mesleki olarak nasıl geliştirebilirim ona bakıyorum. Türkiye'ye muhakkak bir gün geri dönmeyi planlıyorum çünkü kendi

topraklarınızda fotoğraf çekmek gibisi yok. Ama şu da bir gerçek profesyonel hayat bazen sizin istediğiniz zamanda istediğiniz şeyi yapmanıza müsaade etmeyebiliyor. Amacım bir noktadan sonra sadece kendi projelerimi çekmek ve dergi fotoğrafçısı gibi

çalışabilmek. Ajans fotoğrafçılığında tempo o kadar yüksek ve gündem o kadar hızlı değişiyor ki, çekmek istediğim konulara ayırabildiğim zaman, arzu ettiğimin çok altında.

Son olarak dergimiz aracılığı

ile iletmek istediğiniz bir mesaj var mı? Bu yurtdışında yaşayan bir Türk foto muhabirine özel bir ayrıcalık oldu...

Benimle röportaj yapma inceliğini göstermenize teşekkür ederim.

Geriye sadece “Fotoğraf” kalır...

O FOTOĞRAFIN HİKAYESİ

Bakmadan da ‘Gören’ foto muhabiri

Rıza ÖZEL/ANKARA

Patriot füzelerini çeken ilk Türk foto muhabiri olan Caner Gören’in, vizörden bakmadan çektiği kareler tüm gazetelerin 1. sayfasında yayınlandı

Yıl 1991. Yakın gibi görünüyor, ancak tam 21 yıl olmuş. O dönemlerde aç laptopu gönder fotoğrafları, bak ekrandan olmaması bir daha çek yoktu. Foto muhabiri gördüğünü ve hissettiğini çekmişti. 36 şansı vardı. Elbet biri tutardı. Ve mutlaka merkeze dönmesi gerekirdi fotoğraflarını servis edebilmek için. İşte o günlerde Anadolu Ajansı’nın usta foto muhabiri Caner Gören, Körfez savaşı nedeniyle suların ısındığı Diyarbakır bölgesindeydi. O dönemlerde TRT, Anadolu Ajansı ve birkaç yabancı menşeli basın yayın organı Türkiye’de olan biteni yazıyor ve görüntülüyordu. Türkiye savaşa girsin mi, asker göndersin mi yoksa tarafsız mı kalsın tartışmaları içinde gündem her gün değişiyordu.

VİZÖRDEN BAKAMADAN ÇEKTI

Caner Gören’de o dönemlerde Anadolu Ajansı tarafından Diyarbakır’da görevlendirilmişti. Diyarbakır sokaklarında dolaşarak halkın nabzını tutuyor ve arada sırada havaalanına giderek buradaki hareketliliği gözliyordu. Bir gün TRT, Anadolu Ajansı ve yabancı basından birkaç kişi Türkiye’ye getirilen Patriot füzelerini görüntülemek üzere akredite edildi. Caner ağabey heyecanlıydı. Nitekim Türkiye’de tartışmalara yol açan ve hatta dönemin Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay’ı istifaya sürükleyen Patriotlar görüntülenecekti. Nikon F3 makinesini ve objektiflerini hazırlayan Caner Usta, sabanın erken saatlerinde o dönemlerde

askeri olan Diyarbakır Havaalanı’na gitti. Şimdi kendisiyle konuşurken bile o heyecanı aradan 21 yıl geçmesine rağmen hissediliyordu. “Zamanımız çok kısaydı” diye söze başlayan Caner Gören o günü şöyle anlattı: “Bize alanı gezdiren subay sürekli ‘acele edin, çabuk olun’ şeklinde uyarılarda bulunuyordu. O sırada değişik bölgelerde konuşlandırılan Patriotlar görülmeye başladı. Ben elimden geldiğince çekmeye çalışıyordum. Derken bir Patriot füze rampasının yanına yaklaşmaya başladık. Araçtan indik. Bir rampa yaklaşık 4 katlı bir apartman büyüklüğündeydi. Birden gözüme bir adamın secde eder şekilde eğildiğini gördüm. Namaz mı kılıyordu yoksa işle ilgili bir şey mi yapıyordu, hala merak ederim. Derken Patriotları gözümde fotoğrafın arkasına yerleştirdim. Ve hemen 24 mm objektifimi makineye

taktım. Normal bir şekilde ayakta çekme mümkün değildi. Makinemi yere koyarak göz kararıyla değişik açılardan deklanşöre basmaya başladım. Tabii şimdiki dijital makineler gibi ekrandan bakma şansım yoktu.”

SADECE 2 KARE KURTARDI

Fotoğrafı çektiikten sonra merkeze gitmek için zamanın geçmek bilmediğini belirten Caner Usta duygularını şöyle dile getirdi: “Yine subayların uyarılarıyla hemen araçlara bindik ve alandan çıktık. İçim içime sığmıyordu. Çünkü fotoğrafı görmeden çekmiştim. Anadolu Ajansı’nın Diyarbakır Bürosu’na gidene kadar ömrümden ömür gitti. Neyse filmler yıkandı. O saniyeler içinde çektiğim yaklaşık 30 kare filmin sadece 2 karesi oturmuştu. Hemen o fotoğrafları servis ettik. Ertesi sabah erkenden çıktığımız için gazeteleri görme imkanım olmamıştı. Büroya geri döndüğümüzde. Allah rahmet eylesin beni Celal Yılmaz aramıştı ve tebrik etmişti. Hemen hemen tüm gazeteler o fotoğrafı kullanmıştı.”

YİNE PATRIOTLAR GELDİ

O dönemlerde Patriotların Türkiye’ye gelmesinin çok tartışıldığına da dikkat çeken Caner Gören ilginç bir karşılaştırma yapmadan da geçmedi. Gören, “Özal, Patriot talebinde bulunduktan sonra özellikle Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay’la ters düşmüştü. Özal bu isteğinden vazgeçmeyince Torumtay istifa etmişti. Ve Patriotlar Türkiye’ye geldikten birkaç gün sonra ABD, Irak’a girmişti. Şimdi de Patriotlar Türkiye’ye geldi ve benim endişem belki bir komplo teorisi, ancak ABD şimdi İran’a bir saldırı için hazırlanıyor olabilir” diyerek sözlerini tamamladı.

Fotoğrafları, Van'ı Türkiye'ye sevdirdi

RÖPORTAJ - Emre ŞENOĞLU

Dünya, Van depreminin acı yüzüne onun kareleriyle şahit oldu. Yıkımın boyutunu, insanların yüzüne yansıyan çaresizlik ve hüznü fotoğraflarıyla belgeleyen ulusal ve uluslararası basında isminden söz ettiren Anadolu Ajansı foto muhabiri Ali İhsan Öztürk, o acı günleri ve anılarını Foto Muhabiri Dergisi ile paylaştı. Özellikle doğu kentlerinde çektiği aktüel fotoğraflarla bölgeyi herkese sevdiren Öztürk ile meslek hayatını ve fotoğrafa olan aşkını konuştuk.

Van Ercis depreminde çektiğiniz fotoğraflar Anadolu Ajansı'nın geniş yayın ağı sayesinde ulusal ve uluslararası basında yer aldı. Akıllara kazınan o fotoğrafları çekerken neler hissettiniz?

- 23 Ekim 2011 de Van'da yaşanan deprem esnasında arkadaşlarla beraber büromuzda çalışıyorduk. O esnada caddede yol asfaltlama çalışmaları yapıyordu. Çalışan makinelerin gürültüsü ve makineler içerisinden dökülen asfaltı ezen silindir makinesi de çalışıyordu. Silindirin yarattığı sarsıntıyı içeriden hissedebiliyorduk. Sarsıntı çoğalınca arkadaşlara,

“Arkadaşlar silindir sanırım işi biraz abarttı ” diye seslendim. Hemen sonrasında çok kuvvetli sarsıldık, artık deprem olduğunu fark ettik. Arkadaşlar masaların altına girdi sonra hemen çıktık kendimizi dışarı attık. Şehrin bazı kesimlerinde toz dumanlar yükseliyordu. Büromuzun hemen karşısında bir apartman yıkılmıştı çok kısa sürede kendimizi oraya attık ve çalışmaya başladık. Sokakta yürüyen insanlar kurtarma çalışmalarını kendi çapında yapıyorlardı. Birkaç fotoğraf çektik önce birilerini kurtarma duygusu insanın içine işliyor. Sağa sola baktık enkaz çevresinde insanlar çoğalınca fotoğraf çekmeye koyulduk. Deneyimli foto muhabiri Abdurrahman Antakyalı ile beraberdik. Hemen fotoğrafları geçtik. Sonrasında da alanlarda çalışmalarımızı yürüttük. Şehirde elektrikler kesilmişti. İnternet çalışmıyordu çok kısa zamanda çalışmanın devamı için doğru karar vermek zorunda kaldım. Devlet hastanesinde diyalize bağlı hastalar var orada elektrikler kesilse de jeneratörler devreye girer oradan faydalanırım düşüncesiyle oraya gittim. Hem gelen yaralıların fotoğraflarını çektim hem de verileri oradan geçme fırsatı buldum. Çünkü

zaman ve hız benim için çok önemliydi. İçimden geçen keşke bu binalar sağlam yapılsaydı, da bu binalar yıkılmasaydı can kaybı yaşanmasaydı. Tabii ki bu gibi doğal olaylar her zaman yaşanabilir özellikle deprem bölgesi olan yerlerde, fay hatlarının geçtiği yerlerde. Önceden tedbir olarak yapılan yapıların sağlamlığı ve yapı denetimi şart.

DOĞU'NUN SIKINTILARI

Sadece Van'da çalışmıyorsunuz doğu illerimizin birçoğunda görev yapıyorsunuz. Bölge genelinde çalışan gazetecilerin ortak sorunu tam olarak nedir? Yerel basının haber ve fotoğraf üretiminde ne gibi sıkıntılar ön plana çıkıyor?

- Doğu illerinde gazetecilerin ortak sorunu, zaman gözetmeksizin gece gündüz çalışmaları ve ailelerine yeterli zaman ayıramamaları. Yerel basın kalifiye eleman çalıştırmadığından yeterli haber ve fotoğraf üretilmediğini düşünüyorum. Çünkü haber hep kötü olay değildir. Kötü olaylar zaten haberdır. Bunun yanında güzel haberler de vardır araştırıp güzel özel haberler de yapılabilir.

Gazeteciliğe başlama serüveniniz nasıl gerçekleşti? Nasıl karar verdiniz foto muhabiri olmaya?

- Gazeteciliğe Van'da yayınlanan Bölge Gazetesi'nde başladım, Urartu medeniyetine başkentlik yapmış Van'da, Urartu'ların 2700 yıl önce yapılmış yeraltı su şebekelerinin araştırmalarını sanat tarihçileriyle beraber yaptım. Aynı zamanda köy hizmetleri, Van Valiliği basın halkla

ilişkiler bölümüne de bakıyordum. Daha sonra İhlas Haber Ajansı'ndan teklif geldi 6 yıl orada çalıştım. Anadolu Ajansı Van Bölge Müdürlüğü'nden istediler oraya geçtim. 9 yıldır Anadolu Ajansı'nda yurt muhabiri olarak çalışıyorum. Çalışmamda fotoğrafa çok önem verdim, görsel belgenin önemi ve yaptığımız haberde fotoğrafın haber lokomotifine kanaatine varmıştım. Fotoğraf seviyemi geliştirmek için sürekli fotoğraf çekimleri üzerinde deneme çalışmaları yapıyordum. Ünlü hocalardan fotoğraf çekim teknikleri üzerinde kurslar aldım. Ersin Alok Hoca'dan çeşitli fotoğraf çekim teknikleri öğrendim. Üzerimde kendisinin bir hayli emeği vardır.

Çektiğiniz fotoğraflarda ışık,

grafik, anlatımın güçlülüğü ve estetik gibi unsurların -özellikle aktüel fotoğraflarda- ön plana çıktığı gözleniyor. Bu bağlamda yerel basında görev yapan birçok meslektaşınızın örnek aldığı birisiniz. Göreve çıkmadan ya da fotoğraf üretmeden önce kafanızdan neler geçer, hazırlık süreciniz nasıldır?

- Fotoğraf çekmeye gitmeden önce, dışarıda örneğin bir tarihi mekân veya doğal güzellik çekimlerine gittiğim zaman hava durumuna bakıyorum. Görüş alanı iyi ise ve gökyüzünde fotoğrafa estetik katacak güzel bulutlar varsa tereddüt etmeden giderim. Bazen de çok bozuk havada giderim çünkü bozuk havada da ışık değişken olduğu

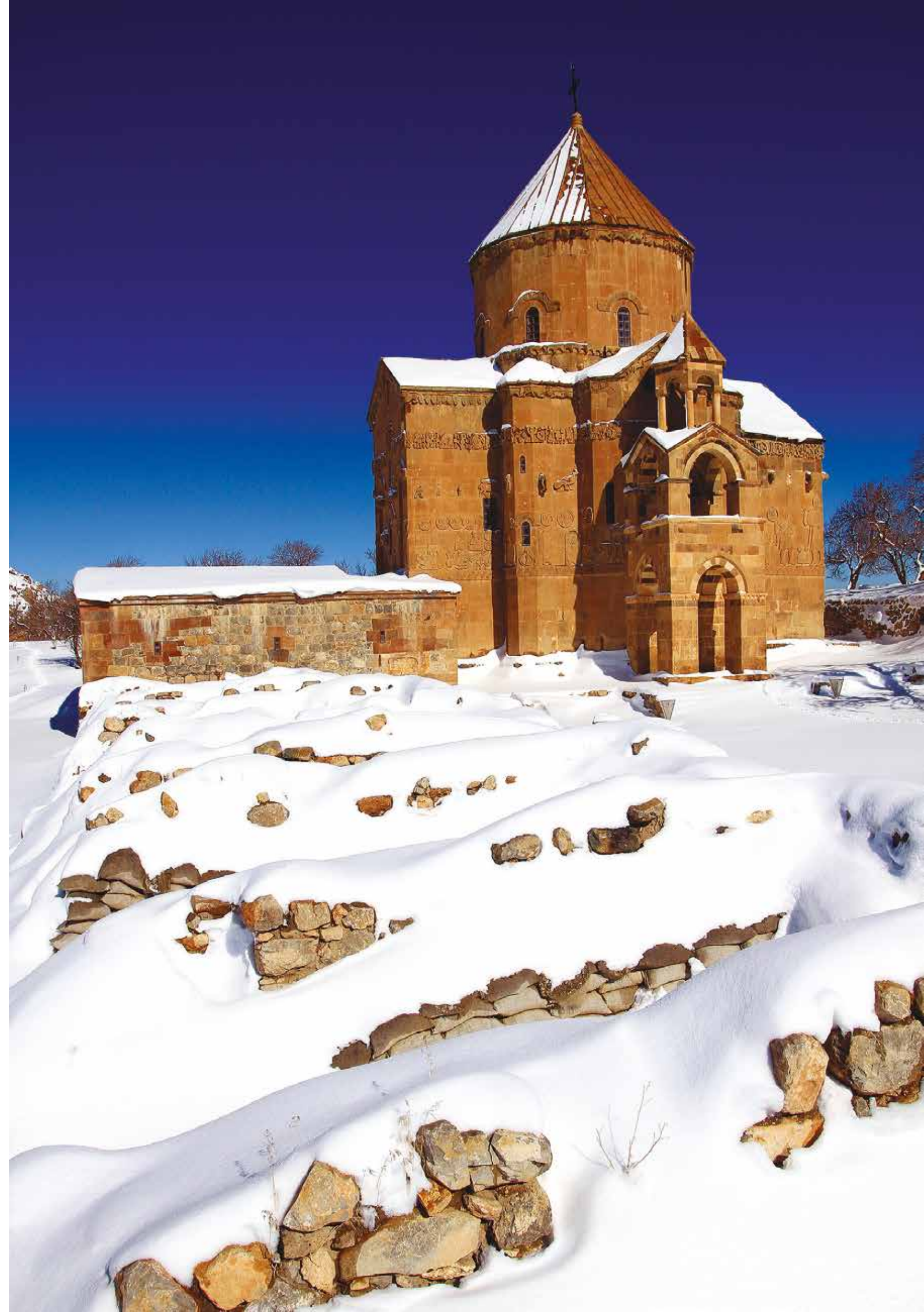
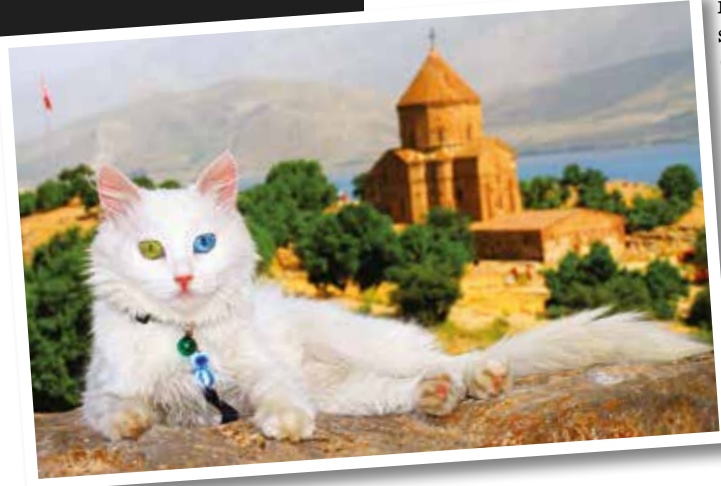
için güzel fotoğraflar çıkabiliyor. Çekim yapacağım ortama, mekân veya alana ışığı göz önünde bulundurarak uygun lens seçimi yaparım. Makinemin sensörünü temizlerim çünkü ufak bir leke fotoğrafı bozabiliyor. Tekrar tekrar çantamı kontrol ederim. Ekipmanımı gözden geçiririm bataryaların dolu olmasına dikkat ederim. Çantama da yedek makine ve bir kaç lens, yağmurluk, el feneri, ses kayıt cihazı bilgisayar ve bir gün yetecek kadar yiyecek alırım.

Doğu Anadolu'da gazeteci olarak bulunmak sizin yaşamınızda ne gibi değişikliklere neden oldu? Bölgede yaşayan biri olarak yöre halkıyla ilişkilerinizi hangi boyutta etkiledi? Mesleği icra ettiğiniz zaman diliminizi de göz önüne alarak neler ifade edebilirsiniz?

KİMLİĞİMİ KULLANMAM

Doğu Anadolu'da gazeteci olarak bulunmak güzel bir duygu ama kadar zorlukları da var. Mesleğe başladığımdan bu yana yaşamımda çok da değişiklik olmadı, normal vatandaş gibi yaşamıma devam ediyorum. Kibir benden uzaktır, çok mecbur kalmadıkça gazeteci kimliğimi kullanmam. Doğru haberden yanayım onun için bölge halkıyla ilişkilerim çok iyidir ve saygın bir yerdeyim. Tabii bu da mutluluk verici. Beni en çok mutlu eden şey ise, yaşamımda güzel şeyleri yansıtmak. Kafamda sadece kendimi daha fazla geliştirebilir miyim, daha iyisini

yapabilir miyim sorusu var. Onun için, öğrenmenin yaşı yoktur işi sevmek başarı getirir diyebilirim.

ROMA'DA ÜÇ HAFTA

Roma yolculuğuna çıkmaya karar verdiğimde ön araştırmalar yapma kaçınılmazdı. Çünkü okuduğum her kaynak ve yorum herkesin Roma'yı farklı algıladığını gösteriyordu.

Bu yüzden bu kadar eski ve ebedi olarak adlandırılan bu şehir için iyi hazırlanmak gerektiğini düşündüm ve klasik turist haritaları ve rehber kitaplarıyla yola koyuldum.

Türk Hava Yolları ile kısa sayılacak bir uçuşla Roma'ya indim. Havaalanı büyük olduğu için bizi indirdikleri terminalden tek istasyonla da olsa ana terminale metroyla geçiş yaptıktan sonra şehre kavuştum.

Cengiz Oğuz Gümrükçü

Roma'nın merkezi sayılacak yerden biraz dışarıda kalacağım adrese ulaştım.

Şehrin yedi tepe üzerine kurulu olduğu iddiası, İstanbul gibi bir şehri

gezip gördükten sonra çok önem taşıyor. Çünkü yedi tepe değil belki yedi çıkıntı demek daha doğru olabilir.

Şehirde insanları yoracak yokuş ya da iniş pek bulunmuyor.

TİBER NEHRİ

Roma'da şehrin ortasından geçen bir nehir var: Tiber Nehri. Gerçi Paris'teki kadar hayatın içinde değil. Çünkü çevre düzenlemesi bazı yerlerde olmasına rağmen bunlar azınlıkta kalıyor.

Örneğin Vatikan'ın bulunduğu bölümde tekne turları düzenlenebiliyor ama diğer bölümlerde bu o kadar yaygın değil.

Romalıların en büyük şansı Vatikan'ın yani Katolik Hristiyanların merkezinin şehirlerinde olması. Çünkü Papalık, eski ve büyük anıtların ayakta kalanlarını (Pantheon gibi) kiliseye çevirmiş ve bu sayede yapılar korunarak ayakta kalabilmişler.

Pantheon demişken, 126 yılında yapıldığını ve o dönemde Roma'nın tüm tanrılarını temsil ettiğini belirtmekte fayda var.

Kubbesi çok ilginç. Büyük çaplı kubbeyi ayakta tutabilmek için hafif taşlar kullanılmış ve geçişler kademeli olarak yükü azaltacak şekilde dizilmiş. Aradan geçen yaklaşık ikibin yıla rağmen Pantheon hala tüm heybetiyle ayakta durmayı başarmış ve bunu da kiliseye çevrilmesine borçlu.

TARİH FIŞKIRIYOR

Şehrin her tarafından tarih fişkırıyor. İlk gördüğümde

yadırgadığım bir şey vardı; Pek çok tarihi eser gece aydınlatılmıyordu. Ama şehrin tamamını gezdikten sonra Romalılara hak verdim, hangi birini aydınlatacaklardı ki? Anladığım kadarıyla bu yüzden tarihsel önemi en fazla olanlar seçilmiş ve onlar aydınlatılmış.

Vatikan ve ortasında yer alan S.Pietro Basilicası'na ait pek çok şeyi sokaklarda hediyelet eşya halinde bulabilirsiniz. Bunların Çin malı olması hiç de şaşılacak bir durum değil. Çünkü mesela bu hediyeletler Kiliselerde 5 Euro'ya satılırken sokakta 1-2 Euro'ya bunları bulabilirsiniz. Bu hediyelet eşyaların arasında sürekli olarak gözünüze çarpan şey Papa'nın fotoğrafları oluyor. Papa, bir popstar edasıyla her sokak satıcısının ve hediyelet eşya satanların dükkanlarını süslüyor. Bu anlamda Papa'yı bir posterde, bir kartpostalda ya da bir

büst olarak her an karşınızda görmeniz mümkün. Papalığın ilk mekanlarından biri olan San Giovanni in Laterano 314 - 318 yıllarında inşa edilmiş. Bir deprem ve iki yangın atlattıktan sonra her defasında yenilenmiş. Sadece Papa'nın kullandığı Papalık Altarı, bu yüzden kilisenin ortasında yer alıyor. Laterano kilisesi o kadar süslü ve gösterişli ki, bu kiliselerin masraflarını karşılamak tek başına bir devlete ağır gelebilir. Belki biraz da bu yüzden Papalığın şanına yakışır Haçlı seferleri düzenlenmiş olabileceği aklınıza takılabilir. Ya da en azından ben öyle düşündüm.

San Giovanni in Laterano hakkında yazıyorum ama Vatikan hakkında yazamıyorum. Çünkü iki defa denememe rağmen Vatikan'a girmem mümkün olmadı. Çok uzun kuyruklar var. İlk denememde kuyruğa yenildim. İkinci denememde ise biletimi önceden almış olmama rağmen resmi bir heyet

geleceği söylenerek girişler kapatıldı ve geri dönmek zorunda kaldık. Bu yüzden Papalığın son mekanı yerine ilk mekanı hakkında yazmak daha pratik oluyor. İslamiyette insanların ölünce toprağa defnedilmesi, Hristiyanlarda da var. Ama gezdiğim kiliselerde ve katedrallerde gördüğüm kadarıyla şimdiye kadar hiçbir Papa toprağa defnedilmemiş görünüyor. Her biri, sanırım mumyalanarak lahitlerin içine konulmuş ve üzerlerine heykelleri yapılmış. Toprağa kavuşamayan papaların Aziz olarak Cennete kavuştuğunu tasvir eden figürler mevcut.

Roma'nın genelinde yer alan Kiliselerin bazılarında Papaların ve Aziz'lerin çok atletik ve eski Yunan Tanrıları gibi resmedildiğini görebilirsiniz. Hatta bazılarının heykelleri de aynı atletik vücutla yapılmış.

Yazıyı toparlarken, Roma'da olmazsa olmazları yazmadan duramayacağımı fark ettim. Roma'da mutlaka, kendilerinin "Pasta" dediği makarnanın tadına bakmak lazım. Çünkü İtalyan usulü makarna, bizim alıştığımızdan biraz daha az pişiriliyor. Biz neredeyse hamur olacak şekilde pişirdiğimiz için ilk başta garip gelebilir.

Bir de "Pizza'yı" denemek lazım. Pizza, bizde yaygın olanın aksine ince hamurlu olarak servis ediliyor ve inanılmaz derecede lezzetli.

Neredeyse her yerde aynı lezzeti bulmak mümkün. "Gelato" dedikleri dondurmanın inanamayacağınız kadar çok çeşidi var.

Ve son olarak Roma'da günde dört beş fincan içmeden duramadığım ve kendilerinin "Lungo" dedikleri espresso kahve... Bunlar mutlaka denenmeli.

EYLÜL İDEAL

Bir de son olarak şunu söylemek lazım, Roma'yı gezmek için Eylül, en ideal zaman.

Hem turist yoğunluğu azalmış, hem de hava rahat dolaşabileceğiniz bir sıcaklıkta oluyor.

Bu mevsimde arada bir yaz yağmurlarına rastlasanız da çok rahatsız edici bir durum olmuyor.

Eyüp Stadi'na doğdum

Çocukluğundan bu yana spor sahalarında fotoğraf çeken AMK ve Sözcü Gazeteleri Spor Foto Muhabiri **Eser Erenler**, TFMD Yönetim Kurulu Üyesi Bülent Karadaş'ın sorularını yanıtladı

Röportaj: Bülent KARADAŞ

İstanbul'da spor camiasının tanıdığı isimler arasındasın ama Eser Erenler kimdir bilmeyenler için? Nasıl başladın mesleğe, spor fotoğrafı nasıl hayatına girdi? Spor foto muhabirliğinde bir usta çıracak ilişkisi mutlaka oluyor, senin elinden kim tuttu?

12 YAŞINDA AMATÖR MAÇLAR

Henüz 12 yaşında semtimin stadı Eyüp Stadi'nda amatör maçları takip etmeye başladım. O yıllarda Günaydın Gazetesi İstanbul ekinde tam sayfa amatör maçlara yer ayırıyordu.

Daha o yaşta olmama rağmen amatör maçları yakından takip etmem nedeniyle, bana gönderdikleri basın tanıtım kartı ve bir kollukla Eyüp Stadi'nda muhabirliğe başladım.

Daha sonra yine Eyüp Stadi'nda Fotospor, Milliyet, Tercüman, Hürriyet, Fotomaç gazeteleri için de maçları takip ettim. Eyüp Stadi'nda, hatta Eyüp Stadi'na doğdum dersem yeridir.

TOPRAK SAHALARDA BÜYÜDÜM

Rahmetli babam Murat Erenler ve amcam amatör kulüplerin içinde olduğundan, bir bakıma ben de elimde fotoğraf makinalarıyla toprak sahada büyüdüm diyebilirim.

Ayrıca fotoğraf çekmeyi yalnız sahada değil, hafta sonları ve okulumdan geri kalan zamanda düşün salonlarında da şipşakçılık yaparak geliştirmeye çalıştım.

Babamdan, amcamdan ve Eyüp Stadi'na gelen fotomuhabirlerinden makinelirini alarak 3-5 kare fotoğraf çekmek beni dünyanın en mutlu insanı yapıyordu.

1995 yılında liseden mezun olduktan sonra açık öğretim fakültesine girdim. O dönemde Sabah Gazetesi'nden Meriç Tunca ve Milliyet Gazetesi'nden rahmetli Cemalettin Şen benim için gazetede ki şefleriyle görüşüp stajyer olarak işe başlamam konusunda yardımcı oldular. Sonunda 26 Haziran 1995 tarihinde Sabah Gazetesi Spor servisinde stajyer olarak işe başladım. İşe başlamamdan kısa bir süre sonra 1 Eylül

1995 tarihinde de kadrolu olarak çalışmaya başladım.

FENERBAHÇE MUHABİRLİĞİ

Uzun yıllardır Fenerbahçe'yi izliyorsun yaşanan son durumları nasıl değerlendiriyorsun, yani hem bir gazeteci hem de takımı yakından tanıyan biri olarak nasıl etkilendin? Akreditasyon uygulamalarında bir ara sıkıntı da yaşadın nasıl karşıla-

dı bunu spor basını?

Fenerbahçe'nin son bir senede yaşadığı olaylar hiç kuşkusuz bizi çok fazla etkiledi. TV ekranlarında yapılan pek çok seviyesiz tartışma programı ve orada yapılan tahrikkar konuşmalar en çok Fenerbahçe muhabirlerini ve özellikle biz fotomuhabirlerini taraftarlarla karşı karşıya bıraktı. Taraftarlarla birçok kez burun buruna geldik. Seyircilere en yakın basın mensupları bizler

olduğumuzdan dolayı en ufak bir olayda tepkiyle karşılandık.

Sonuç olarak kulüp muhabirleri sadece takımı takip eden ve genelde sadece takım içinden haberleri okuyucuyla paylaşmaya çalışan insanlardır. Ancak takımla biz yanyana olduğumuzdan taraftarın da en çabuk ve kolay tepki gösterdiği kişiler bizleriz. Takım muhabirleri takip ettikleri takımlar iyi oldukça daha çok iş yapma

fırsatı bulurlar. Maksatlı olarak olumsuz haber yapmak hele böylesi önemli adli olaylarda takım muhabirlerine de zarar verir.

Kaç ülkede fotoğraf çektin, var mı şurada kalsam burada yaşasam dediğin bir yer? Tabii bir foto muhabiri olarak her yıl yüzlerce organizasyon izliyorsun senin en çok etkilendiğin organizasyon hangisi? Çok fazla gezi

yurt dışı deplasmanlar aile hayatını nasıl etkiliyor?

Bugüne kadar kaç farklı ülkeye gittiğimi inanmıyorum. Hatta özellikle Avrupa'da pek çok kez gittiğim ülkeler ve şehirlerde var. 1996 yılından bu yana yurtdışına çıkıyorum, gittiğim organizasyonlar içerisinde beni en çok heyecanlandıran milli takımımızın yarı final oynadığı 2008 Avrupa Futbol Şampiyonası'dır.

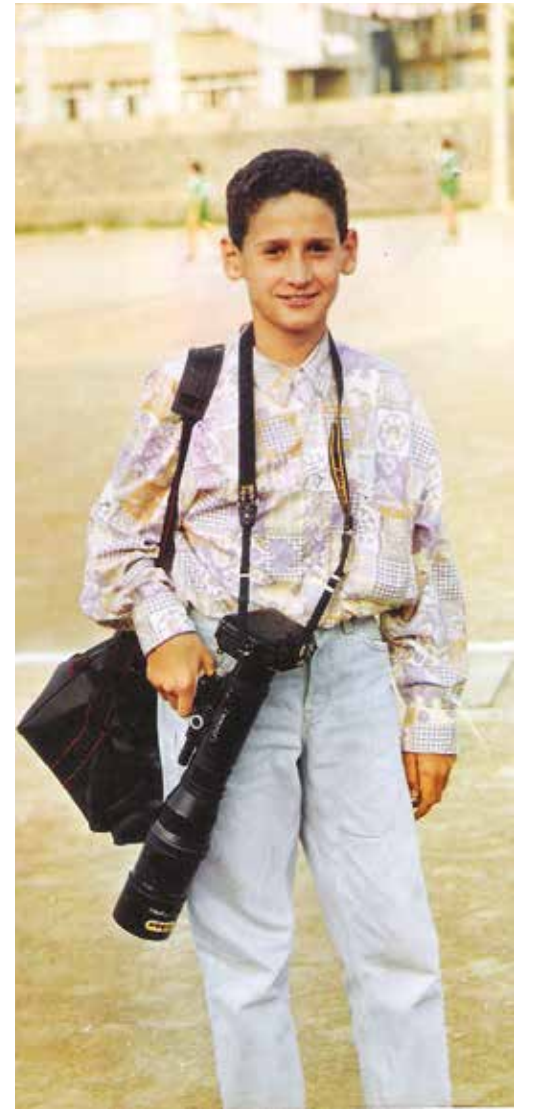

Fazla seyahat etmek aile hayatımı çok fazla etkilemiyor ama bunda eşimin çok anlayışlı oluşunun da payı vardır. Ama şu da bir gerçek ki; bazen öyle anlarda seyahate gidiyoruz ki keşke evde olsaydım dediğim zamanlar olmuyor değil. Mesela oğlumun ilk adımlarını göremedim. Avrupa Şampiyonası'na giderken oğlum emekliyordu, 44 gün sonra döndüğümde beni yürüyerek karşıladı hatta beni tanımakta da güçlük çekti...

Spor foto muhabirliği, Türkiye'de dört hatta üç takımın takibine sıkışmış durumda. Oysa Türkiye dünyaca önemli pek çok organizasyona ev sahipliği yapıyor. Futbol fotoğrafları arasında sıkışan gazeteleri nasıl değerlendiriyorsun? Futbol tutkusunu tamam da şu spor dalında fotoğraf çekmekten daha çok zevk alıyorum dediğin bir alan var mı?

Spor fotomuhabirliğinde tabii ki futbol öncelikli ama bunun ana nedeni Türkiye de bir numaralı spor dalının futbol olması. Futbol dışında basketbol fotoğrafı çekmekten büyük zevk aldığımı söyleyebilirim. 1997 Avrupa Basketbol Şampiyonası, 2002 ve 2010 Dünya Basketbol Şampiyonalarında büyük keyif alarak görev yapmıştım. Tenis fotoğrafı çekmek de hep ilgimi çekmiştir. Fakat ülkemizdeki organizasyon azlığından dolayı fazla tenis fotoğrafı çekme imkanım olmuyor.

Ama hayatımda çektiğim belki de en ilginç tenis fotoğrafı Hülya Avşar ve Sadettin Saran'ın Belek'te bir otelin tenis kortunda tenis oynarken çektiğim fotoğrafı. O dönemde iki ünlü ismin beraberlikleri yeni başlamış ve basında hiç görüntüleri çıkmamıştı. Bende şans eseri Fenerbahçe ile Antalya kampındaydım ve kaldığım oteldeki odamın camından yandaki otelin tenis kortu gözüküyordu. Fotoğraflar gazetede yayınlanınca bir hayli ses getirmiş hatta ana haber bültenlerine konu olmuştu.

Eser Erenler Kimdir?

1977 yılında İstanbul'un Eyüp semtinde dünyaya geldi. 1995 yılında Sabah Gazetesi'nde meslek hayatına atıldı. Daha sonra sırasıyla Star ve Vatan gazetelerinde çalıştı. 2012 yılının Mayıs ayında AMK ve Sözcü Gazetesi'ne transfer oldu. Evli ve Murat Kağan isiminde bir çocuk babası.

Fotoğraf üzerinde mülkiyet hakkı

Umut Kurman / TFMD
Hukuk Danışmanı

AVUKATLIK BÜROSU
**AYDAŞ
LİMAN
KURMAN**

Kanada'da yeni yürürlüğe giren kanunla artık başta foto muhabirleri tüm fotoğrafçılar, çektikleri fotoğrafların telif

hakklarına sahip oldular. TFMD Hukuk Danışmanı Umut Kurman, Kanada'da yürürlüğe giren yasayı değerlendirdi; Günümüzde hukukun en çok geliştiği alanlardan bir tanesi de Fikri Mülkiyet Hukuku'dur.

Çağımızda özellikle teknoloji alanında yaşanan hızlı gelişmeler, bu hukuk dalının gelişmesini zorunlu kılmaktadır.

Bilgi teknolojileri ve buna dayalı web ve cep telefonu tabanlı fotoğraf, bilgi, resim gibi veri trafiğinin milyarlarca gigabyte olduğu düşünülürse, bu hukuk dalının neden bu kadar hızlı geliştiği ya da daha doğru ifadeyle neden hızlı gelişmek zorunda olduğu daha hızlı anlaşılabilir.

Ülkemizde yürürlükte olan 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserlerinin Korunması Hakkında Kanunu'nun ilgili 2. Maddesinin 3. fıkrası fotoğrafı "ilim ve sanat eserleri" arasında sayarken, 4. Maddesinin 5. fıkrası da fotoğrafı korunması gereken "güzel sanat eserleri" arasında saymıştır.

Kısaca fotoğraf ve fotoğrafı çeken kişinin tüm maddi ve manevi hakları kanunla korunmaktadır.

Bugün profesyonel olarak medya alanında bir şirket ya da kurum bünyesinde çalışan fotoğraf muhabirlerinin hepsi yasal olarak 5846 sayılı Kanun'un koruma kapsamı alanında yer almaktadır.

Ancak; profesyonel meslek

hayatında, bir sözleşmeyle, bir şirket ya da kurum bünyesinde çalışan tüm fotoğraf muhabirlerinin iş sözleşmelerine konulan bir maddeyle "çektikleri tüm fotoğrafların mali haklarını" kuruma ya da şirkete devrettikleri ve bu fotoğrafların "mülkiyetinin" şirket ya da kuruma ait olduğu şeklinde bir ifadeye yer veren bir sözleşmeye imza atmak zorunda kalmışlar ve dolayısıyla da bu söz konusu fotoğraflar üzerinde herhangi bir "mülkiyet" iddiasında bulunmalarının önü kapatılmış durumdadır.

Oysa, bizde hal böyleyken, dünyada bunun çok farklı örnekleri görülmektedir.

Kanada'da faaliyet gösteren Profesyonel Fotoğrafçılar Derneği'nin yoğun çabasıyla yürürlüğe giren yeni bir kanunla fotoğrafçılar, ister herhangi bir kurumda kadrolu olsun,

ister sözleşmeli ya da freelance, çektiği fotoğrafın tüm haklarını elde ettiler; bundan sonra bir foto muhabiri, herhangi bir fotoğraf çekimi işi aldığı zaman ya da bir kurumda kadrolu foto muhabiri olarak çalışıyorsa bile artık çektiği her karenin sahibi olacaktır.

Bu devrim niteliğindeki kanun her durumda ister foto muhabiri isterse fotoğraf sanatçısı olsun her durumda fotoğrafçıyı koruyan, mali haklarını gözetken bir kanundur.

Kanada'da böyle bir yasanın çıkmasıyla böyle bir hakka kavuşan Kanada'lı fotoğrafçıların durumunun dünyanın birçok ülkesinin yasa koyucularına güzel bir örnek teşkil edeceğini ve Kanada'dan tüm dünyaya yayılarak çok yakında bizde de 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserlerinin Korunması Hakkındaki Kanun'umuzda da böyle bir değişikliğin yapılmasının önünü açacağını temenni ediyorum.

KANADA'DA YENİ YASA NE GETİRDİ?

Yeni kanunla, fotoğrafçılar, ister herhangi bir kurumda kadrolu olsun, ister sözleşmeli ya da freelance, çektiği fotoğrafın tüm haklarını elde etti. Bu fotoğrafçılar için büyük bir zafer anlamına geliyor. Çünkü bundan sonra bir foto muhabiri, herhangi bir fotoğraf çekimi işi aldığı zaman ya da bir kurumda kad-

rolu foto muhabiri olarak çalışıyorsa artık çektiği her karenin sahibi olacaktır.

82 yıllık bu kanunun değişmesinde, son 15 yılda fotoğraf endüstrisinde yaşanan dijital ve sosyal devrim nede- niyle artan üretimin de etkisi oldu. Aslında foto muhabiri ve fotoğrafçı haklarının korunma-

sıyla ilgili çabalar, 65 yıl önce Henri Cartier-Bresson tarafından başlatıldı. Cartier-Bresson, Robert Capa ve David Seymour ile birlikte fotoğraf ajan- sı Magnum'u kurmuştu. Magnum, kuruluşu sırasında her Magnum fotoğrafçısının çektiği fotoğrafların tüm haklarının kendisinde ait olduğunu garanti etmişti.

TFMD, Maliye Bakanı Şimşek'i ziyaret etti

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, Türkiye Foto Muhabirleri Derneği (TFMD) üyelerini kabul etti. Bakan Şimşek, Dernek Başkanı Rıza Özel, başkan yardımcısı Arif Akdoğan ve Yüksel Pektekin, Genel Sekreter Hamza Şahin ile yönetim kurulu üyeleri Bülent Karadaş, Raşit Aydoğan ve dernek üyesi Ali Ünal'dan oluşan heyeti elinde fotoğraf makinesi

ile karşıladı.

Fotoğrafa üniversite yıllarında merak sardığını anlatan Şimşek, o yıllardan bu yana da profesyonel fotoğraf ekipmanı kullandığını söyledi. Uzun yıllardır fotoğraf çektiğini vurgulayan Şimşek, ileride bir fotoğraf sergisi açmak istediğini de ifade etti. TFMD Başkanı Özel de fotoğraf makinelerindeki yüzde 20 olan Özel Tüketim Vergi-

si (ÖTV) oranının çok yüksek olduğunu belirterek, yüksek verginin kayıt dışı ekonomiyi canlı tuttuğunu söyledi.

Bakan Şimşek fotoğraf makinelerindeki ÖTV ile ilgili çalışma başlatacakları müddesini verdi. Ziyaret sırasında Ali Ünal'dan kullandığı makine ile ilgili bilgi alan Şimşek'e TFMD Başkan Yardımcısı Arif Akdoğan da çektiği bazı fotoğrafları hediye etti.

TFMD, Altın Portakal Film Festivali'nde

Geçtiğimiz yıl yapılan 48'inci Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali'ni izleyen Türkiye Foto Muhabirleri Derneği (TFMD) üyelerinin çektiği fotoğraflardan oluşan sergi beğeniye sunuldu.

Cumhuriyet Meydanı ve Kepez'deki Erdem Bayazıt Kültür Merkezi'nde açılan sergilerde, 28'er fotoğraf yer aldı. Kepez'de-

ki serginin açılışını, Kepez Belediyesi Başkan Yardımcısı Mesut Kocagöz, AKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Arif Bulut, TMFD Başkanı Rıza Özel ile TFMD Genel Sekreter Yardımcısı ve Antalya Bölge Temsilcisi Öner Şan birlikte yaptı. Arif Bulut, festival heyecanını herkese yaşatan bu fotoğraflardan oluşan serginin dikkat çekici olduğunu söyledi.

YILIN BASIN FOTOĞRAFLARI

2012

YARIŞMASI

Vakıfbank – TFMD Yılın Basın Fotoğrafları 2012
Online başvuru sayfası
www.tfmd.org.tr/fotograf

Türkiye Foto Muhabirleri Derneği

www.tfmd.org.tr • www.fmd.org.tr

Büklüm Sokak 6/7 Kavaklıdere / Ankara

Tel : 90 312 4178750-60 • Fax : 90 312 4178718

Gsm : 90 533 4558997

YARIŞMANIN AMACI

Basın sektöründe, zor şartlarda görev yapan foto muhabirlerini mesleklerinde özendirmek. Basın fotoğrafçılığının gelişmesinde katkı sağlamak, basın fotoğrafçılarına desteklemek. Seçilen fotoğrafların Yurtiçi ve yurt dışında sergilenmesi ile haber fotoğrafçılığına ve basın fotoğrafçılarına olan ilgiyi yüksek tutmak. Türkiye'deki basın fotoğrafçılığının seçkin ürünlerini basılı eserler haline getirerek kaynak yayınlar oluşturmak.

YARIŞMA KATILIM KOŞULLARI

- Yarışmaya tüm basın mensupları katılabilirler.
- Yarışmaya jüri üyeleri katılamaz.
- Yarışmaya 2012 yılında çekilmiş fotoğraflar katılabilir.

- Foto muhabiri yarışmaya her kategoride **en fazla 5 eserle** katılabilir.
- Yarışmaya “Foto Röportaj” dalında katılacak eserlerde her hikaye en fazla 12 fotoğraflık bir seriden oluşabilir. Bu kategorideki başvurularda daha fazla fotoğraf gönderilmesi halinde ise TFMD yönetimi bu fotoğraflar arasından 12 tanesini juriye sunar. “Foto Röportaj” dalında 2012 yılı içerisinde çekilen fotoğrafların yanı sıra önceki yıllardan süren ancak bu yıl çekilen fotoğraflarla tamamlanan seriler de katılabilir.
- Yarışmaya bir fotoğraf yalnızca tek bir kategoride katılabilir. Örneğin aynı fotoğraf hem foto röportaj içerisinde hem de başkaca bir dala gönderilemez. Tespit edildiği anda iki fotoğrafta tasnif dışı bırakılır.
- Yarışmaya katılan eserler [www. ???](http://www.???) şeklinde alınır.
- Yarışmaya katılacak eserlerin çözünürlüğü en az **72 DPI**, uzun kenarında en **az 3000 pixel** olmalıdır.
- Fotoğrafların Adobe Photoshop'ta File Info bölümünde katılımcının ismi, soyadı, fotoğrafın açıklaması, fotoğrafın çekildiği tarih açıkça belirtilmelidir. File Info bölümünde yer alan Category kısmına fotoğrafın yarışmada gönderildiği kategori kodu yazılmalıdır. Yarışma başvuruları online olarak kabul edildiğinden bu bölümün **Türkçe harf ve noktalama kuralları ile altyazılı şekli ile gönderilmesi zorunludur.**

TÜRKİYE FOTO MUHABİRLERİ DERNEĞİ

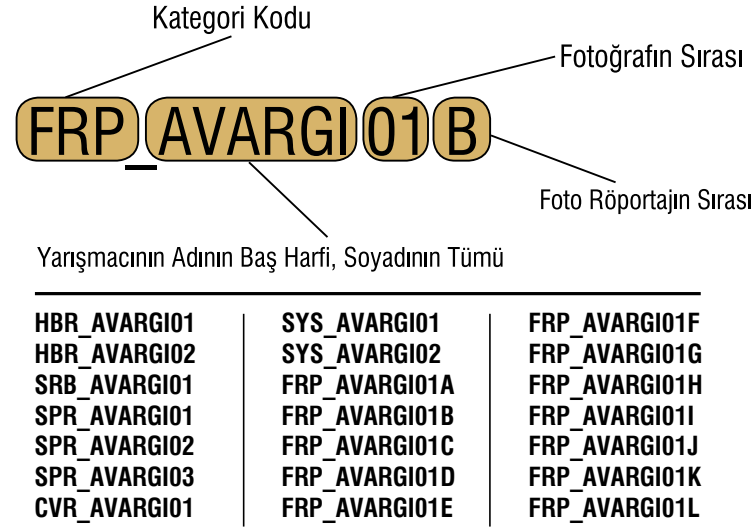

ÖRNEK

Yarışmaya katılan foto muhabirinin ismi Ahmet Vargı. Bu kişi yarışmaya 2 Haber, 1 Serbest, 3 Spor, 1 Çevre, 2 Siyaset, 1 Foto Röportaj'la katılmış. Fotoğraflara aşağıdaki şekilde isimlendirerek kayıt etmeli.

- Yarışmaya katılacak eserler Adobe Photoshop AdobeRGB veya sRGB olarak JPEG formatında **kalitesi maksimumda (12) kayıt edilmelidir.**
- Yarışmacı, başvuru formundaki isim, soyadı, çalışılan kurum, görev kısmı ile iletişim bilgilerini eksiksiz olarak doldurulmak zorundadır.
- Gönderilen fotoğraflar iade edilmez. Her türlü kullanım hakları Türkiye Foto Muhabirleri Derneği'ndedir. (Dernek bu fotoğrafları Yılın Basın Fotoğrafları Kataloğu'nda, yayınlarında veya katkı sağladığı basılı eserlerde, takviminde ve sergilerinde kullanabilir. Sponsor firma ödül alan fotoğrafları dernek ve kişi adı geçerek ilgili yayınlarında kullanabilir) Yarışmaya katılan eser sahibi bu şartı kabul etmiş sayılır.
- "Yılın Basın Fotoğrafı" jüri tarafından katılan tüm eserler arasından seçilir.
- Yarışmaya katılan eserin gönderildiği kategori ile uyuşmaması halinde Türkiye Foto Muhabirleri Derneği, eserin dalını değiştirebilir. Yarışmaya katıla foto muhabiri bu şartı kabul etmiş sayılır.
- Yarışmaya gönderilecek fotoğrafların "Fotoğraflarla Türk Basını" kataloğunda yayınlanmasına Türkiye Foto Muhabirleri Derneği karar verir.
- "Yılın Basın Fotoğrafı" ödülünü alan foto muhabiri, Türkiye Foto

Fotoğraf kayıt edilirken kategori kodu, foto muhabirinin isminin başharfi ve soydinin tamamı yazılacak ardından numara verilecektir. Seri fotoğraflarda numaranın sonuna harf eklenecektir.

Muhabirleri Derneği yarışma sponsorları dışındaki firma, kuruluş veya kişinin tanıtımına yönelik reklam kampanyaları ve organizasyonlara katılamaz. Ödül alan foto muhabirlerinin açık kimlik ve yüzleri, sponsor firmalarca gazete, dergi, internet ve televizyon ilanlarında kullanılabilir.

- Yarışma kuralları dışında yapılan tüm başvurular, tasnif dışı bırakılır. Yarışmaya katılacak fotoğrafta karanlık oda müdahalelerinin dışında manüplasyon yapıldığı tespit edilmesi halinde söz konusu yarışmacı, bu tarihten sonra Türkiye Foto Muhabirleri Derneği'nin organize ettiği hiçbir yarışmaya katılamaz. Yarışmacı dernek üyesi ise ihraç istemiyle jüri tavsiyesi ile TFM Yönetim Kurulu'na sevk edilir. (Yarışmaya gönderilen fotoğraflarda filtre kullanılamaz, çoklu fotoğraf uygulaması yapılamaz, fotoğraftaki bir bölüm silinemez veya fotoğrafa ekleme yapılamaz, fotoğrafa orijinalinde olmayan renk filtreleri uygulanamaz, fotoğrafın üzerine isim veya yazı yazılamaz,

fotoğrafa pasparto veya arkaplan eklenemez, fotoğraf işlenirken katman-layer- açılmaz)

- Yarışmaya yapılacak itirazlar Türkiye Foto Muhabirleri Derneği Yönetim Kurulu tarafından değerlendirilir.

YARIŞMA TAKVİMİ

- Yarışmaya son katılım tarihi 20 Ocak 2013'dur. Bu tarihten sonra yapılan başvurular kesinlikle dikkate alınmayacaktır.
- Jüri 5-7 Şubat'ta Antalya'da Rixos Downtown Oteli'nde toplanır ve ödüller açıklanır.
- İlk sergi Mart ayında Ankara'da Antares AVM'de açılacaktır.
- Ödül töreni en geç Nisan ayı içerisinde gerçekleştirilir.

YARIŞMA DALLARI

HABER: Gündemde olan veya ani gelişen olaylar ile deprem, sel, yangın, savaş, yangın gibi alanlarda 2012 yılı içerisinde çekilen fotoğraflar katılabilir.

SERBEST: Gündemde olan veya özel olarak takip edilen konular ile opera, bale, günlük yaşamın içinden kareler, sanat ve magazin alanında 2012 yılı içerisinde çekilen fotoğraflar katılabilir.

YARIŞMA DALLARI KATEGORİ KODLARI

Haber	HBR
Serbest	SRB
Spor	SPR
Foto Röportaj	FRP
Çevre	CVR
Siyaset	SYS

SPOR: Her türlü spor organizasyonunda veya hazırlığı sırasında çekilen fotoğraflar ile spor kamuoyunun tanıdığı isimlerin 2012 yılı içerisinde çekilen fotoğrafları katılabilir

FOTO RÖPORTAJ: Konu sınırı olmadan bir hikayeyi anlatan en az 12 fotoğraftan oluşan 2012 yılı içerisinde tamamlanmış projeler katılabilir.

ÇEVRE: Doğal hayatı anlatan fotoğraflar ile yangın, sel, kuraklık gibi çevre felaketlerinden 2012 yılı içerisinde çekilen fotoğraflar katılabilir.

SİYASET: Politik portreler, siyasi olaylar, meclis ve siyasi partilerde yaşanan gelişmeler ve politikacıların 2012 yılı içerisinde çekilmiş fotoğrafları katılabilir.

ÖDÜLLER

- Yılın Basın Fotoğrafı Ödülünü alan foto muhabiri SLR fotoğraf makinesi ve "Yılın Basın Fotoğrafı" plaketi alır.
- Haber, Serbest, Spor, Foto Röportaj, Çevre ve Siyaset dallarının birincileri 2000 TL Para ödülü kazanır. Bu dallarda ödül alanlar "Yılın Basın Fotoğrafları'12" plaketi alır.
- Rafet Hüner Özel Ödülü, Mustafa Pekcan Özel Ödülü kazanan foto muhabirleri "Yılın Basın Fotoğrafları'12" Plaketi alır.

JÜRİ

Coşkun ARAL	(İz TV Genel Yayın Yönetmeni)
Melih Zafer ARICAN	(Bahçeşehir Üniversitesi Fotoğraf Bölüm Başkanı)
Bilal ARIK	(Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı)
Naci ARKAN	(Türkiye Spor Yazarları Derneği Genel Başkanı)
Kutup DALGAKIRAN	(Sabah Gazetesi Fotoğraf Editörü)
Bülent HIÇYILMAZ	(Türkiye Foto Muhabirleri Derneği Onursal Başkanı)
Burhan ÖZBİLİCİ	(Associated Pres Türkiye Fotoğraf Editörü)
Sebati KARAKURT	(Hürriyet Gazetesi Fotoğraf Editörü)
Fatih SARIBAŞ	(Habertürk Gazetesi Fotoğraf Editörü)
Mevlüt YENİ	(Antalya Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sabah Gazetesi Akdeniz Bölge Temsilcisi)
Selahattin SEVİ	(Zaman Gazetesi Fotoğraf Editörü)
Murad SEZER	(Reuters Türkiye Fotoğraf Editörü)
Maria Sumalla	(Le Monde Fotoğraf Editörü / Fransa)
Ahmet TEK	(Anadolu Ajansı Genel Müdür Yardımcısı)
GaiaTripoli	(International Herald Tribune Fotoğraf Editörü / İngiltere)
Yurttaş TÜMER	(Milliyet Gazetesi Fotoğraf Editörü)
Ümit KOZAN	(Türkiye Foto Muhabirleri Derneği Başkanvekili DHA Ankara Bölge Temsilcisi)
Vakıfbank Temsilcisi Aslıhan AHISKAL	(Vakıfbank Kurumsal İletişim Başkanı)
TFMD Temsilcisi Rıza ÖZEL	(Türkiye Foto Muhabirleri Derneği Başkanı Hürriyet Gazetesi Foto Muhabiri)

(Jüri isimleri soyadı sırasına göre düzenlenmiştir.)

Yarışma Sekreteryası Bekir Öner ŞAN	(TFMD Genel Sekreter Yardımcısı ve Akdeniz Bölge Temsilcisi)
--	--

Türkiye Foto Muhabirleri Derneği'nin düzenlediği "Yılın Basın Fotoğrafları", Türkiye'deki haber fotoğraflarının değerlendirildiği tek yarışmadır. Yarışmanın patenti ve tüm hakları derneğe aittir.

